

BILTEN

Posavski alpinistični klub Številka 19, marec 2014

**ALPINIZEM,
GORNIŠTVO,
ŠPORTNO PLEZANJE**

BILTEN

Številka 19, marec 2014

Posavski alpinistični klub

UREDIL:

Nejc Pozvek

NASLOVNICA:

Alpinistična šola na skupni turi

Foto: Nejc Pozvek

BILTEN IZDAL

Posavski alpinistični klub

SPLETNA STRAN:

WWW.PAK.SI

Krško, marec 2014

UVODNIK	2
POSAVSKI ALPINIZEM V ALPINISTIČNI SEZONI 2012/2013	5
POSAVSKO ŠPORTNO PLEZANJE V LETU 2013	8
MLADI O PLEZANJU	11
Plezanje	11
Zakaj rad plezam	11
Moja plezalna sezona 2013	12
Zadnja tekma Vzhodne lige	13
Kroček	15
Paklenica je	16
INTERVJU Z ANDREJEM TROŠTOM	18
PRISPEVKI	26
Prvi družinski tabor PAK: Rateče-Slatna 2013	26
Z družino po Dolomitih	27
Prvo leto med Pakovci	30
Moj prvi alpinistični vzpon	31
Pamet v glavo	34
Plezalčev dnevnik - Cukrčki	35
Civetta - Torre di Valgrande	41
Les Droites - Chamonix	42
To so dnevi, ki štejejo	43
Ena gamsja	50

UVODNIK

Foto: Vanja Švajger

Leto 2013 je bilo za naš klub leto jubilejev. Kar 25 let je minilo, od kar smo se v Posavju prvič zbrali, da bi se organizirano ukvarjali z alpinizmom, 20 let pa že obstaja naš Posavski alpinistični klub. V tem, že kar dolgem, obdobju se je marsikaj dogajalo, predvsem pa smo vzgojili veliko novih plezalcev, organizirali kar nekaj uspešnih odprav, preplezali veliko smeri, tako doma kot v tujini, organizirali nešteto skupnih tur in taborov, imeli veliko predavanj, se veliko družili in se imeli *fajn*. Pomembno je poudariti, da smo se vseskozi trudili, da vse, kar smo počeli, delamo varno. To nam

je do sedaj uspevalo, tako da nismo utrpeli tistih najhujših oz. tragičnih nesreč.

Sam sem vpet v delo kluba od samega začetka. V vsej tej dobi sem spoznal veliko novih ljudi in marsikdo je pustil v klubu tudi določen pečat. Le malo pa nas je, ki smo tu od svojih začetkov do danes. Gre za izbrano družčino, ki nam je vse, kar je povezano s plezanjem in delom v klubu, postalo tudi način življenja. K tej izbrani družčini pa seveda prištevam tudi tiste mlajše, ki so se poistovetili z delom v klubu, ki jim ni vseeno, če nam ne gre dobro in jim je mar,

kako izgledamo navzven, kako nas vidijo drugi. Prav delo mladih je za klub tudi najbolj pomembno, saj prinaša novo energijo, nove in boljše načine dela z ljudmi, ki si želijo ukvarjati se s plezanjem. Tako delo je tudi v zadnjem obdobju obrodilo sadove, saj je bilo izvedeno kar nekaj uspešnih tečajev športnega plezanja, zaključuje pa se tudi nadvse uspešna alpinistična šola. Na obeh področjih delovanja smo tako dobili nekaj perspektivnih kadrov in upam, da se bo tudi kateri od teh novih plezalcev pridružil tej izbrani družini, ki bo klub peljala in vodila v naslednjem obdobju.

Sicer pa je zadnje leto na alpinističnem področju minilo precej spodbudno, saj se je ravno preko aktivnosti alpinistične šole opravilo veliko alpinističnih vzponov. Kvaliteta lanskih vzponov je sicer pod povprečjem preteklih let, vendar lahko računamo, da se bo iz teh mladih plezalcev naredil tudi kakšen, ki bo lahko plezal tudi najtežje smeri. V zadnjem obdobju pogrešam tudi ideje in energijo, ki bi naše člane zopet popeljala na kakšno alpinistično odpravo. Tudi tu boste morali mladi pokazati več drznosti in truda in se povezati za skupen cilj. Prepričan sem, da imamo na klubu dosti izkušenj in znanja, kako se organizira in izpelje odprava in da vam bomo starejši z veseljem pomagali.

Na področju športnega plezanja smo imeli v preteklem letu nekaj svetlih trenutkov, kot je organizacija tekme Vzhodne lige, kakor tudi nekaj odličnih vrstitev naših plezalcev. Je bilo pa tudi kar nekaj slabosti, saj nam predvsem na krožku upada število

otrok, pa tudi pri treniranju tekmovalcev bi se dalo še dosti popraviti. Predvsem organizacija tekme, ki jo je vodil Nejc, je bil eden od presežkov našega dela v zadnjem letu, saj je v njej sodelovalo okoli 30 članov kluba in bila je res vrhunska. Dobro organizacijo pa je dopolnil tudi odličen rezultat naših plezalcev.

Sicer pa pričakujem, da se bo delo na področju športnega plezanja z novimi močmi že v tem letu znatno izboljšalo. Ta optimizem povezujem tudi s pogoji, ki jih imajo naši plezalci za plezanje, saj smo začeli v veliki meri koristiti tudi veliko plezalno steno v Brežicah, obiskujemo bližnje plezalne stene v Zagrebu in Bregani pa tudi naša plezališča so kar v dobri kondiciji. S postavitvijo nove stene v Brežicah se je del aktivnosti naših inštruktorjev prenesel tja, kjer se je po predhodnem gostovanju v Planinskem društvu Brežice, sedaj oblikoval športno plezalni odsek v okviru našega kluba. Vsekakor obstaja v Brežicah potencial za razvijanje plezanja in posledično morda tudi nastanek samostojnega kluba.

Več o delu na obeh področjih je razvidno iz poročil, ki sta objavljeni v tem Biltenu, sam pa bi rad pohvalil še dobro organizacijo vseh skupnih tur in taborov, predvsem pa kvalitetno izpeljano alpinistično šolo in drugo izobraževanje na klubu.

Sicer pa se je izvršni odbor kluba v sestavi Leonida Lipoglavšek, Aleksandra Voglar, Katja Krejan, Mitja Voglar, Simon Poznič, Nejc in Gorazd Pozvek sestal v zadnjem letu na štirih sejah, kjer je obravnaval vse

najpomembnejše teme in vprašanja, da je klub lahko zakonito in uspešno deloval. Delo izvršnega odbora je nadzoroval Nadzorni odbor pod vodstvom Mateja Zorka. Za delovanje kluba smo pridobili največji del sredstev na javnem razpisu občine Krško, nekaj sredstev pa smo pridobili tudi od donacij in sponzorstva, ki so ga nam namenile gospodarske družbe, ki že več let podpirajo naše delovanje. Za njihov prispevek in podporo se jim od srca zahvaljujemo. Sredstva smo v največji meri porabili za nabavo opreme, plačilo licenc in prijavnin za tekme ter stroške izobraževalnega kadra,

ki se angažira pri delu z mladimi. Na klubu smo se pri poslovanju obnašali racionalno in leto končali pozitivno.

Za letošnje leto načrtujemo zaključek alpinistične šole in posledično kmalu aktivno samostojno plezanje alpinističnih pripravnikov ter tudi njihovo vključevanje v delo kluba. Prav tako načrtujemo izvedbo tečaja športnega plezanja in tudi na drugih področjih nadaljevati z aktivnim delom.

Predsednik PAK:
Gorazd Pozvek

Foto: Andrej Trošt

POSAVSKI ALPINIZEM

V ALPINISTIČNI SEZONI 2012/2013

Splošna ocena

Posavski alpinizem je v minuli sezoni doživel pravi mali preporod. Zasluge za to ima predvsem številčna in dobro organizirana alpinistična šola. Kar deset zagnanih tečajnikov je vse od aprila pridobivalo alpinistično znanje in je sedaj pred zadnjo stopnico – izpitom za alpinističnega pripravnika. Ker tako množična šola zahteva tudi znaten angažma strokovnega kadra, rezultat ne more biti drugačen, kot celoletna živahna aktivnost, ki je zorela na številnih vaja in predavanjih, izletih v plezališča, enodnevnih turah, kulminirala pa na večdnevni skupni turah in taborih. Teh je bilo precej: od začetkov na Bohorju, raziskovanja strmali in grebenov v meglo in dež zavitega Strelovca nad Logarsko dolino, pa tradicionalna PAKlenica, nepozabna Korošica v pravem alpskem vzdušju, plezanje na družinskem taboru v Ratečah in za konec skalne sezone še Okrešelj. Tudi zimskega dela smo se lotili s podobno zagnanostjo, a ta je že predmet nove sezone.

Alpinistična šola v akciji (Foto: Nejc Pozvek)

Ob alpinistični šoli pa je bila, kot po navadi, živahna tudi dejavnost ostalih članov. Pomlad je ponujala dobre turnosmučarske razmere, ledu je bilo bolj za vzorec, Matej Zorko in Marko Levičar sta obiskala svetovno prestolnico alpinizma – Chamonix in odlično izkoristila lepo vreme in dobre razmere z nevsakdanjim vzponom za naš alpinizem. Poletna aktivnost je bila zmerna, jesen pa smo že namenili pripravam na novo sezono in čakanju ugodnih razmer. Med 1. decembrom 2012 in 30. novembrom 2013 (kakor je definirano minulo alpinistično leto) je bilo v spletno knjigo vzponov vnesenih skoraj 200 vzponov, še približno pol toliko pa jih je ostalo zunaj nje. Velik minus v kvantiteti je prinesla selitev Roka Levičarja med mariborske alpiniste, nižja kvaliteta skalnih vzponov (glede na zadnja leta) pa je rezultat alpinističnega pokoja Nejc Pozveka. Veterani še vedno prispevajo levji delež in nikakor ne popuščajo, kar je vredno vse pohvale in občudovanja. Ne gre pozabiti železnega pregovora, da je dober alpinist star alpinist. Dekleta so vsako leto pogumnejša in vztrajnejša in si, družinam navkljub, še vedno vzamejo čas za obisk nekoristnega sveta. Praktično vsi tečajniki so sezono končali s dvomestnim številom raznolikih vzponov, kar je odlična bera za začetnike.

Okrepili smo tudi vrste alpinistov. Peter Sotelšek je svoje četrstoletne kilometre v stenah naših in tujih gora končno le pre-

topil v čislani naziv alpinist. Prebil se je skozi sito zahtevnih izpitov in jih nadgradil še z izpitno turo v veličastnem zahodnem ostenju Triglava. Njegova aktivnost je v alpinistični sekciji kluba nepogrešljiva in nenadomestljiva.

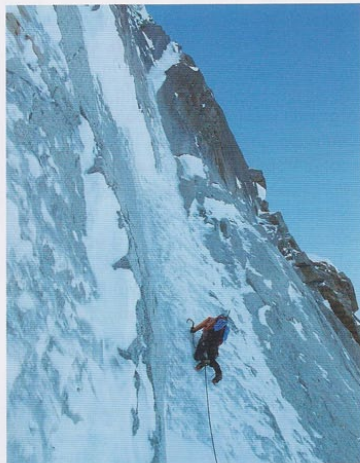

Alpinist Pero (Foto: Lenart Horžen)

Potek sezone

Zima se je začela s pristopi na zasnežene dvatisočake, novo leto pa je ponudilo prve zglednejše razmere. Oblegane so bile predvsem stene nad Jezerskim. Dobro formo sta hitro poiskala Matej Zorko in Marko Levičar, ki sta v kombinaciji smeri Teranova, Lastovka in Trojka, preplezala severno steno Dolgega hrbta (IV+/4+, M4, 1000 m). Obiskane so bile tudi lažje grape v Storžiču in nad Vršičem. Višek zime je v januarju in februarju prinesel nekaj ledu. Fantje so se ga dotaknili v Tamarju. Že v začetku marca pa je udarila vest iz Chamonixa. Matej in Marko sta se ogrela v steni Aiguille Carree (ca. 3800 m), po dnevu počitka pa zmogla eno večjih klasik nad argentierskim ledenikom. V sloviti steni Les Droites sta v 12 urah preplezala kom-

binacijo smeri Ginat-Jackson (V/5+, M4, 1000 m), skupaj z dostopom in sestopom pa se je njuna neprestana aktivnost podaljšala ne več kot en dan. Še en čudovit dosežek posavskega alpinizma, ki mu v lanski sezoni ni bilo enakega.

Navpičen snežni led v smeri Ginat - Jackson (Foto: Matej Zorko)

Pomlad je prinesla selitev na smuči. Turnosmučarski matador Franc Škvarč jih je na različnih vrhovih nadel več kot dvajsetkrat. Ostali so mu sledili na pobočjih slovenskih in avstrijskih vršacev, pa tudi po Balkanu. Medtem, ko so v pozni pomladi nekateri še iskali zadnje zavoje, so drugi že tipali za toplo skalo. Iz obmorskih sten je kmalu sledila selitev v visokogorje. Tradicionalni tabor v Paklenici, ki se ga je lani udeležilo kar 50 Pakovcev, je dal dodaten zalet in sezona je svoj prvi višek doživela

na Korošici. Tri dni so bile stene Dedca in Vršičev polne narečja vinorodnega Posavja. Sledili so dopusti, ki so jih nekateri izkoristili za pobeg v čudovite stene italijanskih Dolomitov. Matej in Romana Zorko sta plezala v sklopu družinskega tabora. Matej precej uspešno: v ostenju Civette je preplezal izpostavljeno vertikalno smeri Carlesso-Menti (VII+/V-VI, 550 m). Nad sosednjimi prelazi sta skoraj istočasno dopustovala Nejc Pozvek in Vanja Švajger. Medtem ko se je Nejc z Andrejem Grmovškom preizkušal v previsih Lastondi Formina, je Vanja s Tanjo Grmovšek zmogla svoj prvo resnejšo petico.

Poletje se je nadaljevalo na družinskem taboru v Ratečah. Čudovito štiridnevno bivanje na Gorenjskem smo začinili z izleti v plezališča, krajšimi in daljšimi turami in seveda plezanjem v stenah Mojstrovke in Nad Šitom glave ter nad dolino Belih vod preko meje. Tam sta Nejc Pozvek in Lenart

Horžen v enem dnevu opravila čudovit povezovalni vzpon v treh sončnih stenah in treh lepih smereh. Večina tečajnikov je v poletnih mesecih okusila tudi mogočnost slovite severne triglavske stene. Preplezane so bile Nemška, Bavarska ter Skalaška z Gorenjsko. V zahodnem delu istega ostenja je Peter Sotelšek, po lepi beri poletnih vzponov, opravil izpitno turo v Wisiaкови smeri.

Jesen smo pričakali v stenah nad Okrešljem. V seznam vzponov smo vpisali eno prvih ponovitev Grmadniške smeri in Marjetice v Mali Rinki, v isti steni pa je bila, v napol zimskih razmerah, preplezana še Direktna, v sončni Mrzli gori smo se zvrstili v več lažjih smereh, v težjih pa smo si morali včasih pomagati tudi s tehniko. V zaključku sezone smo se preselili v nižje stene. Ob koncu novembra pa so najbolj zagreti iz kleti znova prinesli smuči in napovedali dobro smučarsko sezono.

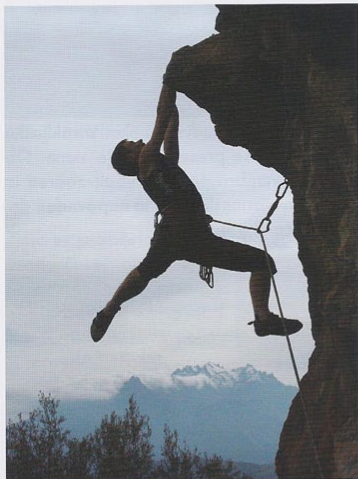

Bo šlo prosto? (Foto: Lenart Horžen)

Načelnik
alpinistične
sekcije PAK:
Nejc Pozvek

POSAVSKO ŠPORTNO PLEZANJE V SEZONI 2013

Kako lep je bil pogled na velikost zasedenega prostora in količino šotorov v kampu Vesna v Starem Gradu. Zbralo se nas je neverjetno število – preko petdeset udeležencev. Plezali smo, hodili, kolesarili se kopali, se zabavali in imeli vsak večer sestanke, kjer smo se pogovorili, kdo in kaj je delal minuli dan. Vse je bilo super. Tako družinski kot alpinistični in športno plezalni del tabora. Paklenica je res zakon!

Čez previs (Foto: Tjaša Trošt)

Letos smo prvič organizirali tudi družinski tabor v Ratečah. Ponovno odlična kombinacija vseh članov. Da smo se v klubu tako povezali športni plezalci in alpinisti, je plod zelo dobrega dela in spodbujanja v klubskih šolah.

Občinsko prvenstvo za osnovnošolce smo letos izpeljali konec junija. Tokrat smo se prvič odločili za hitrostno plezanje. Tekmovanje se je pokazalo za zelo atraktivno. Otroke je malo drugačna tekma navdušila. Vročini navkljub, seveda je malo le drselo pod prsti, je mladino po mestih razvrstil čas. Dobili smo šest novih občinskih prvakov, med osnovnimi šolami pa si je pokal priborila Osnovna šola Jurija Dalmatina Krško.

Konec januarja sta na državnem prvenstvu za srednješolce svoje mišice napenjala Jaka Pinterič in Rok Molan, oba dijaka nižjih letnikov srednje šole. Plezanje na steni ŠKG Šiška sta družno zaključila na 19. mestu.

Državno prvenstvo osnovnošolcev se je odvijalo na kranjski umetni steni. Barve kluba in svojih osnovnih šol so zastopali štirje plezalci. Aljaž Motoh je dosegel med tekmovalci svoje kategorije z licenco zelo dobro 5. mesto, Lea Mahne, Jakob Preskar in Lara Zupanc pa so si priplezali mesta v prvi polovici nastopajočih v svoji kategoriji.

Ekipa PAK na Vzhodni ligi 2013
(Foto: arhiv Nejc Pozveka)

Med petimi tekmami Vzhodne lige smo tokrat po dolgem času eno organizirali tudi mi. Izpeljali smo velik projekt, in sicer na novi brežiški steni. Da znamo stopiti skupaj, poprijeti za delo in pohvalno izpeljati velik dogodek, smo pokazali in dokazali gledalcem in tekmovalcem na 4. tekmi Vzhodne lige. Več deset Krčanov, Senovčanov in Brežičanov je bila čudovita podpora dobremu vodstvu. Otroci so plezali lepe in kvalitetne smeri. Klub je zastopalo kar 15 tekmovalcev. Veselili smo se absolutne zmage Aljaža Motoha med starejšimi dečki, pri kadetih pa 2. mesta Jake Pinteriča. Bron pa si je okoli vratu nadel Rok Molan. Lepa dosežka, 4. in 5. mesto, sta dosegli Lea Mahne in Živa Bezjak. Plezali so še Patrik, Klemen, Lara, Lina, Jakob, Urška, Maj in Kajetan ter ta dan pridruženi Čehinji. Čestitke vsem!

Ogrevanje pred tekmo v Slovenski Bistrici
(Foto: Nejc Pozvek)

Ekipa osmih »vzhodnoligašev« je bila letos glavni promotor kluba. Domov so se vračali veseli, moštven duh je bil na višku. V skupnem seštevku je najvišje kotiral Aljaž in domov prinesel pokal za 2. mesto med starejšimi dečki.

Tekmovanja za državno prvenstvo so se v pomladnih mesecih udeleževali štirje tekmovalci, zaključila pa sta ga na plezalnih dnevih Kranja samo dva. Aljaž Motoh je na balvanih končal sezono na 7. mestu. V težavnosti je bil trikrat s petim mestom med dobitniki diplom, skupaj s še preostalimi uvrstitvami pa je prvenstvo končal na 7. mestu. Rok Molan je med kadeti sezono sklenil na 18. mestu med 26 nastopajočimi v svoji kategoriji.

Treningi, pridno delo v skali, tekaške predstave v Posavju, vse to je Aljažu prineslo zmago na »zanj platenmajstrskem« projektu v Armeškem. Uspešno je preplezal klasiko Child in time, 7a. Aljaž je drugače bolj uspešen v plezanju previsov, tako da je Child zanj dobra napoved za novo sezono.

Da je plezanje trenutno med zelo popularnimi športi, potrjuje tudi vsako leto izpeljan plezalni tečaj. Letos jeseni je uspešno zaključilo in opravilo izpit sedem tečajnikov. Skupaj s še sedmimi alpinističnimi tečajniki jih je bilo tako uspešnih štirinajst.

K večjemu povpraševanju po tečajih je vsekakor doprinesla tudi brežiška stena, na kateri je mogoče plezati dvakrat tedensko. Pod njo se zbere lepo število plezalcev iz Posavja, obiskujejo pa jo tudi sosledje Hrvači. Vzdušje pod steno je res super. Kot v plezališču. Ustanovljena je bila tudi sekcija Posavskega alpinističnega kluba – Športno plezalni odsek Brežice. Pod vodstvom Mateja Zorka krožek športnega plezanja obiskuje okoli deset osnovnošolcev. Odsek pomeni nov mejnik za klub. Vodstvo se bo trudilo približati plezanje tudi Brežičanom. Pogoji za delo so dobri.

Plezanje v Italiji (Foto: Jerca Miklič)

Izobraževali smo se tudi na državnem nivoju. Izpite za športne plezalce sta uspešno opravila Stanka Lisec in Lenart Horžen.

Ker že nekaj let opažamo upad mladih v krožku športnega plezanja, manjka pa nam tudi podmladek za tekmovalno skupino, je vodenje krožka prevzel Andrej Trošt, nov, a izkušen, član našega kluba. Nove ideje, drugačne naloge? Želimo mu uspešen začetek.

Staro leto smo uspešno zaključili s tradicionalnim zabavnim novoletnim plezalnim druženjem v Brestanici. Plezalo je staro in mlado Posavja. Kar lepo število ljudi. Tudi navijačev in opazovalcev. Roke so se potile, predstave najboljših so zadovoljile ne tako skromno posavsko oko. Vsi si želimo še takšnih tekem, morda za spremembo v Brežicah.

Zanimivo in plodno je bilo tudi druženje klubskih kolegov drugo decembrsko so-

boto na Bohorju. Klub je septembra 2013 praznoval bogatih 20 let delovanja. Skozi slike in zgodbe naših članov smo videli in slišali, kaj in koliko so preplezali v preteklih letih. Bil je pester in zabaven večer.

Zahvala za vse prikazano, voljo, predanost, povezanost med športnimi plezalci in alpinisti ter za spodbudo tudi nam, ki v zadnjem času malo manjkrat poprimemo za delo v klubu, zelo uspešno vodenje tečajev in pomoč na tečajih na državni ravni gre Nejcju. Nekaj nas je že opravljalo tako ali podobno delo v klubu. Je zahtevno, vendar se spleča. Zato so druženja, uspešni tabori, zato so uspešni tekmovalci, zadovoljni in veseli člani.

Načelnica športnoplezalne
sekcije PAK:
Aleksandra Voglar

MLADI O PLEZANJU

Plezanje

Plezalka na steni (Avtorica: Eva Košenina)

Sem Eva. Ko sem bila majhna, sem že plezala po drevesih. Bila sem kot opica. Skakala sem iz veje na vejo. Zato so se starši odločili, da me vpišejo na plezalni krožek. Ko sem prvič občutila moč plezanja, sem se odločila, da bom plezala še naprej.

Pred enim tednom sem imela prvo resno tekmovanje. Ko sem prišla v telovadnico, me je zaradi množice ljudi zagrabila trema. Še sreča, da sem kmalu zagledala znane obraze. Preoblekla sem se, stekla k Nejcu in šli smo se ogrevat.

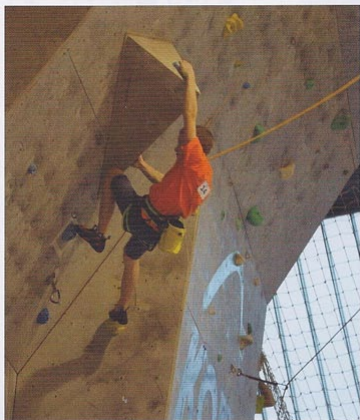
Na tekmovalni steni je bilo 48 oprimkov. Dobro sem si jo ogledala in Nejc mi je povedal, kako bo najbolje odplezati. Ko so me poklicali (Eva Košenina s številko 21),

so se mi zatresle roke in noge, dih mi je zastal. Potem pa sem začela, počasi *grif do grifa* in strah je padel na tla. Skrbi so ostale pod mano. S sabo proti vrhu sem vzela samo lepe misli in tik pod vrhom sem že počestno uživala.

Na koncu sem osvojila 4. mesto med mlajšimi cicibankami. To je moj prvi in zame tudi zelo dober rezultat, na katerega sem ponosna. Moj brat Gašper me heca, da upa, da to ne bo tudi zadnji rezultat ;-). Jaz pa vem, da ne bo zadnji, saj mi plezanje predstavlja pravo zadovoljstvo, čeprav imam zaradi treningov malo manj časa za igranje.

Eva Košenina

Zakaj rad plezam

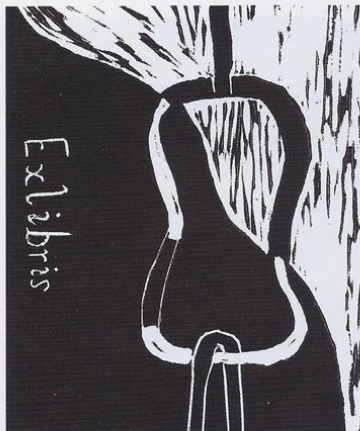

Kajetan na tekmi (Foto: Mitja Voglar)

Plezam rad zaradi druženja s prijatelji in zato, ker me to zabava. Ko plezam, se počutim prostega. Čeprav zna biti tudi težko, je zabavno.

Na treningih, ki jih imam trikrat na teden, se veliko družimo s prijatelji in tudi malo tekmujeemo. Všeč mi je, da klub sam organizira letno dve tekmi. Ena je bolder tekma, kar pomeni, da plezamo balvanske probleme in nismo varovani, druga pa je tekma v težavnostnem plezanju. Šteje višina preplezane smeri. Seveda na ta pravih tekmah ni tako lahko kot na klubskih, saj pleza vsak dve smeri. Zanimivo je, ker na tekmah srečamo plezalce iz drugih klubov, ki so nekateri zelo dobri, drugi pa slabi. Najbolj všeč mi je, da lahko iz ene lahke stene narediš zelo težko in to na tak način, da si zbereš le nekaj oprimkov, ki jih boš uporabil.

Kajetan Voglar

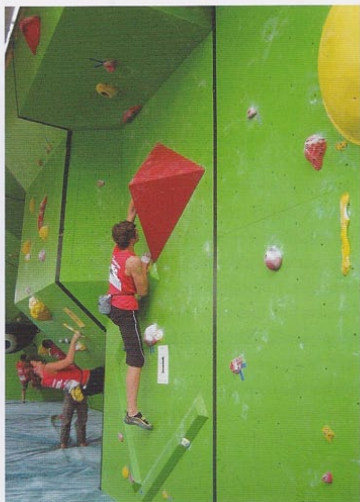
Avtorica: Živa Bezjak

Moja plezalna sezona 2013

Lanska sezona je bila zame najuspešnejša do sedaj.

9. marca 2013 je bila prva tekma Vzhodne Lige v Radljah ob Dravi in dan pred tekmo sem si v šoli poškodoval prst. Naslednji dan sem šel z bolečinami na tekmo in kar dobro plezal. Osvojil sem 2. mesto v kategoriji starejših dečkov.

Naslednje tekme so bile dosti lažje, saj je bil prst že v redu. Osvojil sem tri 3. mesta, in sicer na Ptujju, v Trbovljah in v Slovenski Bistrici. Na domači tekmi v Brežicah pa sem se povzpел na najvišjo stopničko. Z rezultati Vzhodne lige sem bil zadovoljen in si za leto 2014 postavil še višje cilje.

Aljaž na balvanih na Logu
(Foto: Nejc Pozvek)

Zadovoljstvo po končanem državnem prvenstvu (Foto: Nejc Pozvek)

15. junija 2013 se je začelo državno prvenstvo. Za cilj sem si postavil 3. mesto v skupnem seštevku v težavnosti, a kasneje je ta cilj prešel na 6. mesto, ki pa se mi je na koncu izmuznilo le za 6 točk. Bil sem 7.: z dvema 8. mestoma in tremi 5. mesti. Malo prepozno sem prišel v dobro formo, zato mi rezultati na prvih dveh tekmah sploh niso bili všeč. Imel sem tudi dve balvanski tekmi, na katerih sem bil daleč od stopničk. Osvojil sem le 11. in 9. mesto.

Za sezono 2014 imam veliko ciljev. V Armeškem me čaka le še smer Obsedenost, saj sem pred kratkim preplezal smer Child in Time. V plezališču nad Savo pa imam še štiri smeri: Telebajska, 7a, Palček Smuk, 7b, Čokoladna hišica, 7a in A je to, 8a. Te cilje lahko dosežem, a mi manjka še

malo odločnosti v skali. Z Rokom bova še naprej pridno trenirala in zagotovo bova preplezala še mnogo težkih smeri.

Aljaž Motoh

Avtorica: Lea Mahne

Zadnja tekma Vzhodne lige

Zadnja tekma se je odvijala v Slovenski Bistrici, kjer sem že tekmoval na veliki steni. Toda tokrat je bila balvanska tekma. Ta tekma je bila zame pomembna, ker je vplivala na skupni seštevek točk. Ker imam rad balvane, sem pričakoval, da bom na tekmi uspešen. Zavedel sem se, da je to moja zadnja tekma Vzhodne lige in ker rad tekmujem, mi je to kar hitro zbil nasmešek z obraza.

Rok na tekmi v Kranju (Foto: Nejc Pozvek)

Ne glede na to, sem se hotel čim bolj ogreti in se pripraviti za plezanje balvanov. Ko se je plezanje začelo, so se sotekmovalci zapodili na težje probleme, zato je bilo potrebno dolgo stati v vrsti. Ko pa sem le prišel na vrsto, sem zaradi slabe-

ga poskusa moral nazaj v vrsto. Zato sem poizkuse raje zapravljal v problemih, ki so bili lažji. Ko sem preplezal prva dva problema, sem bil že prepričan, da bom uspel v vsaj še šestih. Ker sem lahko gledal, kako so drugi tekmovalci reševali probleme, sem tudi sam poizkusil z istim pristopom, a to ni bilo dovolj. Manjkalo je nekaj moči v prstih in tudi malo tehnike. Na razpolago je bilo deset problemov, od katerih sem preplezal samo štiri. Po končanem plezanju sem se dobro raztegnil in pojedel malico, ker sem bil izčrpan od vseh teh uspešnih, a še bolj od neuspešnih poizkusov. Med čakanjem na rezultate sva si z Aljažem podajala žogo. Takoj, ko so obesili rezultate, sem šel pogledat, kako sem se uvrstil, in videl, da sem bil 8. Skupni rezultati takrat še niso bili znani, a so bili kmalu po tem. Ko so obesili še skupne rezultate, sem opazil, da mi je ta tekma nižala skupne točke. V skupnih rezultatih sem se uvrstil na 6. mesto.

Med vožnjo domov sem se zavedel, da se bom moral na treningih še bolj potruditi, če bom hotel biti boljši in uspešnejši v tem športu. Svojega vsakdana si ne predstavljam brez plezanja, ker to rad počnem in tudi želim uspeti.

Rok Molan

Krožek

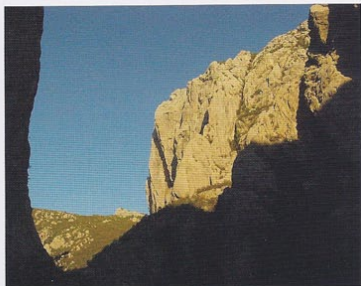
Torek, ura je 16.30. Začenja se prvi izmed dveh športnoplezalnih krožkov v tednu. Drugi je v četrtek ob isti uri. Osnovnošolski otroci so večinoma pripravljene in začnemo se ogrevati s počasnim tekom ali lovljenjem, včasih tudi s košarko ali nogometom. Medtem dva inštruktorja napeljujeta vrvi na plezalni steni v športni dvorani v Brestanici. Po splošnem ogrevanju se razporedimo v krog, sledijo namreč ogrevalne in raztezne vaje. Stojte začnemo pri glavi in preko rok, trupa in nog preidemo na tla, kjer navadno zaključimo z vadbo. Nato se začne glavni del krožka. Otroci si nadenejo plezalne pasove, se preobujejo v plezalnike in se navežejo na vrvi. Bolj izkušeni že obvladajo varovanje soplezalca, ostale varujemo inštruktorji. Prve smeri, ki jih plezajo, so lahke, da se ne utrudijo že na začetku. Otroci so različni in nekateri plezajo ves čas vse do konca krožka, drugi imajo plezanja po oprimkih kmalu dovolj in se raje igrajo na vrveh, letvenikih ali na poligonih, ki smo jih včasih pogosteje postavljali iz različnih blazin in ovir. Otroke, ki so nad plezanjem bolj navdušeni in želijo tekrovati, poskušamo učiti pravilne tehnike gibanja, jim sestavljamo smeri in določamo oprimke, ki naj jih uporabljajo pri vzponu ... Ob 18.00 je vse pospravljeno. Vrvi in varovala so zloženi v leseni skrinji, otroci se preoblačijo v garderobah, krožek je končan.

Približno tako so zadnjih nekaj let potekali krožki športnega plezanja v Brestanici. Pred dvanajstimi leti sem bil prvič na krožku tudi sam prisoten kot mlad zagnan plezalec, ki pa je že grel klopi v srednji šoli. Krožek sem obiskoval do začetka študentskega

življenja v Ljubljani. Pred nekaj leti pa sem se vrnil pod steno v brestaniški telovadnici, a tokrat v drugi vlogi. Imel sem čas, zato sem priskočil na pomoč pri varovanju otrok, ki so takrat preizkušali, po katerih oprimkih lahko splezajo čim višje. Z otroki sem se spoznal in z veseljem sem prihajal v telovadnico. Energije in volje za delo z njimi je bilo v meni dovolj in tako sem postal stalni član vodstva krožka. Čez nekaj časa sem prevzel tudi uradno funkcijo vodje, kar pa se mi ni zdelo nič posebnega. Pomenilo je le nekaj več dela s papirji, ki pa sem jih kmalu uredil, tako da nisem imel večjih težav. Še vedno sem imel dovolj energije in časa za delo in razmišljanje o poteku posameznega krožka. V življenju pa se stvari spreminjajo. In tako je prišel čas, ko je bilo potrebno diplomirati in vsa moja energija je bila usmerjena v to. Težko je odklopiti možgane in razmišljati o različnih stvareh, dokler ni nekaj zaključeno. Ko je bila diploma opravljena, se je začelo iskanje službe. Končno sem začel nabirati delovno dobo, izmensko delo pa ni prijazno rednim popoldanskim dejavnostim. Poleg tega pa so moje misli zadnje čase največkrat usmerjene v urejanje stalnega bivališča. Tako ne preostane veliko energije za ostale dejavnosti, res pa je, da po nekaj letih dela na krožku tudi motivacija ni več takšna, kot bi morala biti. Pravilno je, da se vključijo drugi ljudje z novimi vizijami. Morda pa se bo čez nekaj časa, ko se bodo moje baterije znova napolnile, vrnila tudi motivacija in se bom znova znašel v telovadnici v Brestanici in varoval otroke, ki se bodo trudili splezati na vrh stene.

Simon Poznič

Paklenica je

Ostenje Aniča Kuka v Paklenici
(Foto: Nejc Pozvek)

S Sandro sem se nekega dne, ko sem prišel na trening po Leo, zapletel v pogovor o pripravi člankov za letni bilten Posavskega alpinističnega kluba. Beseda je dala besedo in predlagala mi je, naj kaj tudi sam napišem o obisku v Paklenici. Kaj naj pišem jaz, ki sploh ne plezam in sem se tabora z družino udeležil samo kot podporni član? Res je, da imam kaj povedati o kratkih in intenzivnih dneh, ki smo jih tam preživeli, o plezanju pa ne vem prav veliko. Vem le, da se tam gori v previsu ne vidim, sicer pa kapo dol vsem, ki si to upajo in znajo. Na tem naslovu je moje poslanstvo samo spremstvo in dobra volja. Naj bo to besedilo namenjeno vam, staršem otrok, ki razmišljate, da bi se tudi sami kdaj namenili v tiste kraje ob morju, v dolino plezalnega raja, in povem vam, da vam ne bo žal.

Paklenica dejansko ni naselje, ampak je iztekajoča se dolina na robu južnega Velebita, kraj bivanja pa se imenuje Stari grad. Le-ta leži tik ob morju, plezališče pa je od obale oddaljeno dobre 3 km. Z av-

tom je pot od doma prav enostavna, avtocesta Zagreb-Split vas pripelje naravnost do odcepa Maslenica, kjer se je potrebno odcepiti proti morju in skoraj ste že na cilju. Čas vožnje in dolžina poti je idealna za podaljšan vikend na morju. Termin obiska, ki se ga tradicionalno držijo člani PAK-a, je vsako leto konec meseca junija, takoj po končanem pouku, ko si otroci zasluženo želijo sprostitev in zabave v naravi. Kot naročeno je v tem letnem času tudi vreme naklonjeno, dnevi so dolgi in topli in vse je nared za razburljivo plezarijo, za nekatere pa za sproščeno plavanje v morju.

Letos se nas je v spremljevalni skupini nabralo lepo število staršev in prijateljev, tako da smo kar dobro okupirali kamp Vesna. To je majhen kamp brez velike komoditete, je poceni in zato toliko bolj primeren za lastno organiziranje in skupinsko bivanje, kjer vsakdo najde nekaj zase. Kot v vsakem obmorskem letovišču se tudi tu v neposredni bližini lahko kopaš v morju ter poležavaš na plaži, ki še ni preveč urbanizirana in ostaja dokaj naravna. Vsekakor pa je glavna atrakcija te destinacije obisk v dolini Paklenica. Tam se zbirajo prvenstveno plezalci od vsepovsod, ne manjka pa tudi ostalih obiskovalcev. Vidiš tako mlade kot stare plezalce, začetnike in izkušene, mamice z dojenčki in sprehajalce s psi ter gorske reševalce in nas podperne člane. Vsi v en kup v idilčni soteski, ki je organizirana kot korzo, kjer si lahko od blizu ogledaš mojstrovine drznih plezalcev, ki se vzpenjajo po strmih previsih vabljivih sten njenega veličanstva. Z vsem spoštovanjem in poizkusom poistovetenja s plezalci v steni, sem sam raje ostal tiho in se prepustil užitkom opazovanja.

Nato nas je pot vodila dalje po nacionalnem parku, po vzpenjajoči se poti ob vodnih tolmunih, vse do zaključka pretežno ravninskega dela poti, kjer nas je v planinski koči pričakala hladna Žuja. Tu se neka-ko zaključi turistični del in večina obiskovalcev obrne nazaj. Mi pa smo bili odločeni, da še malo postopimo. Označenih in uhojenih poti je dovolj in nimaš se kam izgubiti. Najprej nas je pot zapeljala do jame sredi pobočja, ki je bila žal zaprta, nato pa smo nadaljevali proti lokaciji Anića dom. Tam sredi ničesar nas je postregel avtohtoni domačin. Razložil nam je, kako je bilo nekoč davno, še v Jugi, ko so še povsod pasli drobnico in obdelovali sicer škrto zemljo. Kmetovanje se je nato zaključilo z razglasitvijo nacionalnega parka, ko so prepovedali vso drobnico. Živež se je moral zaposliti na obali, večinoma pa so se odselili, saj so te kraji dostopni samo peš, nujni tovor pa prevažajo z osli. Sam živi tam gori samo še poleti, pozimi pa se tudi on preseli ob morje. Malo smo pojedli in popili, nato pa smo bili trdno odločeni, da se spustimo v dolino. Že smo bili na poti, ko zaslišimo glas iz sosednje kmetije na vrhu hriba rekoč: »Dodite na rakiju!« Več kot očitno je bilo v njegovem glasu in vztrajnosti, da si v teh osamljenih krajih

predvsem želi družbe. Nismo si mogli kaj in šli smo ga obiskat. Dejansko sta bila na koči dva človeka, eden je bil kot uradni najemnik in šef, drugi pa kuhar. Neznansko sta nas bila vesela in nam ponujala pijačo, hrano, spanje in glasbo. Šef je kuharja poslal v hišo po harmoniko in nam zaigral nekaj zabavnih melodij, jaz pa sem moral nekaj zaigrati na kitaro in potem sta oba čisto »notr padla«. Kuhar je v evforiji iz hiše prinesel še zadnje cigarete, rekoč da so to še zadnje »ratne zalihe«, potem pa do jutri nima več kaj kaditi. Zabava je trajala in trajala, a morala se je tudi končati, saj se nam je dan odmikal, pred nami pa je bil še kar dolg povratek nazaj v dolino. Ob vsem tem in pozni uri pa se tudi javiti po mobitelu nismo mogli, saj ni bilo signala. Vrnili smo se varno in še pred nočjo in vse se je dobro izteklo.

Na koncu naj od turističnih dejavnosti v bližini opisane lokacije omenim še tradicionalni obisk Zadra, ki je znan po morskih orglah in vseh ostalih znamenitostih, ki jih ob tej priložnosti ne gre opisovati. Zaključim lahko, da je Paklenica bila, je in bo mesto vredno obiska, polno izzivov in naravnih lepot.

Ervin Mahne

INTERVJU Z ANDREJEM TROŠTOM

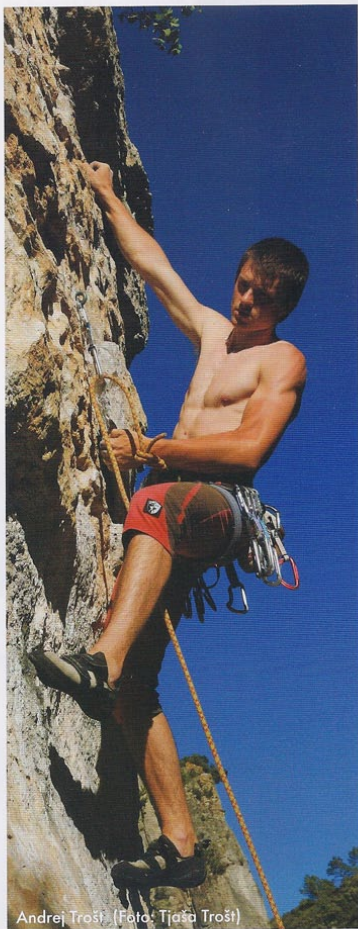
V veliko čast in veselje mi je, da lahko v našem letnem biltenu predstavim človeka izjemnega srca in mnogih talentov, čigar nasmeh, ki se venomer raztega do ušes, je prav lahko nalezljiv. Andrej je človek velikega formata, ki se je v mladosti dokazal predvsem v športnem plezanju, kasneje pa se je zapisal geografiji. Rojenega Ljubljanačana, ki bo letos obrnil prvo številko svojega koledarja, je ljubezen pred leti pripeljala v Posavje. Z ženo Tjašo (nekdaj odlično plezalko) urejata zadnje detajle v njuni hiši na Senovem in pričakujeta drugi naraščaj.

Andrej, kakšno je pričakovanje ob rojstvu drugega otroka? Je prisotne kaj nervoze? Je drugače kakor prvič?

Ni kaj dosti drugače. Razlika je le v tem, da bom že drugič postal fotr (smeh). Pri Juretu nisva vedela, kaj naju čaka, vse je bilo prvič, sedaj pa vsaj približno vem, kako poteka procedura pri rojstvu. Predporodne nervoze ne čutim, verjetno pa me bo najbolj stisnilo na dan, ko bo treba letet v porodnišnico. Upam, da se bo Tjaša dobro držala in borila tako kot prvič.

Svoje otroštvo in mladost si preživel v Ljubljani. Kakšno je življenje otroka v velikem mestu?

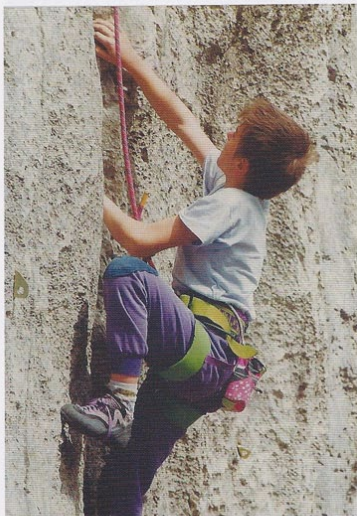
Jaz osebno ne jemljem Ljubljane kot veliko mesto, zdi se mi ravno prav velika in obvladljiva s kolesom. Moje otroštvo je bilo pestro in polno otroških skrivnosti. Do

Andrej Trošt (Foto: Tjaša Trošt)

petnajstega leta smo živeli na Fužinah, ki slovijo kot južnjaški geto, ampak nikoli nisem imel slabih izkušenj. Nasprotno, ljudje so bolj gostoljubni in odprti. Najbolj mi je v spominu ostalo plezanje po drevesih, pokanje petard že konec novembra, predvsem pa novoletna kanonada, igranje s prijatelji iz našega in sosednjega bloka, zganjanje norčij in neumnosti, sprehodi s psom labradorcem, ki je užival v kopanju v Ljubljani in prekipeval od energije. Če bi se dalo, bi se za kakšen dan vrnil v tiste čase.

Kdaj si se prvič srečal s plezanjem in kakšni so bili tvoji začetki? Si gojil še kak drug šport?

V Vipavski beli 1994 (Foto: arhiv Andreja Trošta)

Glede na to, da je bil ati alpinist in strasten ljubitelj gora ter fotograf, je bilo le vprašanje časa, kdaj ga bom začel posnemati. Glavni zagon za športno plezanje pa sem dobil ob gledanju dokumentarnih oddaj Toma Česna, ki je plezal v ZDA in Evropi. Takrat sem se skupaj z bratom Janezom navdušil in mami naju je vpisala v plezalno šolo Andreja Kokaljja. Star sem bil osem let. Tomo Česen mi je bil vzor, s katerim sem želel plezati in kasneje tudi sem. Poleg plezanja pa sem zelo rad hodil v hribe, še posebej na večdnevne družinske ture. Najbolj so se mi usedli v spomin trenutki, kot so bivakiranje na Štapcah, nevihta z močnim grmenjem na Ovcariji, zidanje snežnega iglujca na Dednem polju, izgubljenost tavanje v megli in snegu na Lepi Komni itd.

Zelo zgodaj sem začel teči na smučeh in že kot mali pokovc sledil atiju v Tamar. Vedno sem imel rad šport v naravnem okolju, zato sem kasneje začel teči in kolesariti na Golovec.

Kaj kmalu si postal resen plezalec, uspešen tekmovalec. Kako in kje ste takrat trenirali ljubljancani?

Plezali smo na veliki steni in bolderci v telovadnici v Novih Jaršah. Problem pomanjkanja sten v Ljubljani pa smo reševali tako, da so me starši vozili trenirat v Kranj k Nejcju Česnu ali Anžetu Štremflju, med vikendi smo šli pa v Osp ali Mišjo Peč. Nekajkrat sem treniral tudi pri trenerju Binetu v Laškem. Velik napredek pri treningu pa se je poznal tudi potem, ko sva z bratom v garaži naredila bolderco in lahko trenirala vsak dan. Ko sem imel svojo steno je tudi

Nejc prišel trenirat k meni; to me je še posebej motiviralo.

Kje tiči skrivnost tvojega izjemnega plezalnega nivoja že v mladih letih?

Mislím, da je bil glavni razlog moja vztrajnost, predanost treningu (včasih še več kot je trener želel) in želja po napredku. Veliko pa prispeva tudi talent, ki ga imam. Že od nekdaj sem užival v plezanju in opazoval znane plezalce, ki so imeli čudovito tehniko. Tudi z opazovanjem drugih sem odpravil marsikatero napako pri sebi. Na treningih sem delal zavzeto in z veliko vztrajnostjo premikal svoje meje, kar mi je dalo občutek zadoščenja.

Kdo vse te je treniral? Si zamenjal več trenerjev?

Ko sem začel plezati, sta me trenirala pionir športnega plezanja Andrej Kokalj in Matjaž Tršek, njegov »pomočnik«, kot smo ga otroci klicali. Potem je prišel Matevž Gradišek z Romano in plezali smo na njegovi *bolderci*, ki je bila za tiste čase A1 stena v Ljubljani. Največji napredek pa sem dosegel v času Albina Simoniča – Bineta, ki se je temeljito posvetil treningom in plezanju v skali. Pri njem smo delali specialne treninge za moč rok in členkov, večkrat tudi z utežmi. Tudi gibljivosti je dal velik pomen in nas po vsakem treningu matral z žabo in špago. Bolj ko sem bil po treningu izmučen, bolj sem bil vesel. Spominim se, kako naju je z bratom peljal k sebi na kmetijo in smo tekli na smučkah pod Šmohorjem in nabirali kondicijo. Zvečer nama je pa še *kvihte* obesil na pas in sva delala piramidne treninge za moč. Ni čudno, da sva potem kar oblečena zaspala

na krušni peči s plezalnimi revijami v rokah (Rock'n Wall, Alpinist, Grif, ...). To so moji najslajši spomini iz otroštva.

Ko pa je Bine odšel nazaj v Laško, me je prevzel Stane Židan, s katerim sva se zelo dobro razumela, ampak se je intenzivnost treningov občutno zmanjšala. Mi je pa Stanko izpilil tehniko in me pripravil za plezanje na pogled. Tudi bolj samostojen sem postal in nekaj let sem treniral sam – oziroma me je brat imel pod okriljem. To so bila leta, ko sva skupaj napadala projekte in plezala predvsem z rdečo piko. Zadnji trener, ki me je v skupini štirih prijateljev vzel v roke, je bil Jure Dežman, *difovec*, ki je dal velik poudarek tekaškim pripravam. Kajti tekli smo tudi trikrat na teden, plezali pa le dvakrat tedensko. Je pa res, da sem se takrat močno navdušil nad tekom in maratoni.

Kako si kot mladostnik doživljal tekme? Si imel kaj treme? Sodeč po rezultatih si se v tekmovalnih okoliščinah odlično znašel. Lahko bi rekel tudi – najbolje od vseh.

Trema je bila vedno prisotna. Zmanjšati sem jo poskušal s tem, da sem si v mislih predstavljal svoje plezanje. Redko sem bil povsem zadovoljen z nastopom. Sem zelo samokritičen in natančen. Vedno sem hotel na tekmi pokazati, kaj zmorem. Včasih mi je uspelo, včasih ne. To so tekmovalna in glava je pri tem bistvena.

Kakšno je bilo vzdušje v mladinski reprezentanci? Ste se med seboj dobro razumeli?

V mladinski reprezentanci sem dobil še več motivacije za tekmovalna in treninge. Najbolj sem užival na skupnih reprezentančnih

pripravah v tujini (Ceüse, Gorges du Tarn, Orpierre, ...), kjer sva Nejcem Česnom plezala na pogled in eden drugega spodbujala. Veliko je bilo tudi smeha. Družabni večeri v kampu so bili pa še posebej super zadeva, saj smo lahko fantje opazovali punce in jih osvajali.

Na tekmi v L'Aprici (Foto: arhiv Andreja Trošta)

Na tekmovanjih smo navijali drug za drugega, takrat so blesteli Katarina Štremfelj, Eva Tušar, Natalija Gros, od fantov pa Tomaž Valjavec, Klemen Bečan, Blaž Rant, Primož Žitnik, Anže Štremfelj in drugi. Posebno poglavje pa zaslužijo potovanja s kombiji, kjer smo vsi v en glas peli že stokrat slišane pesmi Zabranjenog pušenja, Riblje čorbe, Bajage, U2 in drugih legendarnih izvajalcev.

Plezal je tudi tvoj brat Janez. Kakšen je bil vajin plezalni odnos? Sta pogosto plezala skupaj? Je imel kot starejši brat kaj vpliva na tvoje plezanje?

Z bratom sva bila kot rit in srajca. Ker je bil starejši sem ga poslušal in mu verjel skoraj vse. Bil je zelo zaščitniški do mene in me spodbujal pri treningih in tekmah. V nekem obdobju mi je bil trener in me dobro usmer-

jal. Tudi on je zelo dobro plezal in splezal marsikateri bolder, v katerem jaz nisem imel za burek. Na tekmovanjih pa ni pokazal svoje prave forme. Jeran naju je vedno klical »brača razturača«.

Prosil bi te za kratek oris tvoje plezalne kariere s poudarki na uspehih v tekmovalnem plezanju in pri plezanju v skali, da si bodo bralci lažje predstavljali, o kakšnih »dimenzijah« uspehov pravzaprav govoriva.

S tekmovanji na državnem prvenstvu sem začel pri devetih letih in takoj dosegel vidnejše rezultate. V svoji kategoriji, ki je vključevala letnike 1983 in 1984 sem imel hudo konkurenco: Blaža Ranta in Anžeta Štremfelja, ki ju nisem mogel vreči s prestola ter Nejca Česna, s katerim sva se dajala na vsaki tekmi za plus ali minus. Od leta 1995 do 2001 sem na državnem prvenstvu pobral 34 medalj, od tega 10 zlatih, 16 srebrnih in 8 bronasti. Leta 1997 sem bil v kategoriji mlajši dečki državni prvak v skupnem seštevku, prav tako leta 1999 v kategoriji starejši dečki. Drugo mesto v skupnem seštevku državnega prvenstva pa sem osvojil leta 1995 pri cicibanah, tretje mesto leta 1998 pri starejših dečkih in drugo mesto pri kadetih leta 2000 in 2001. Poleg državnega prvenstva sem se v okviru reprezentance udeleževal mednarodnih tekmovanj, kjer je bila konkurenca občutno večja, ampak sem dosegel kar nekaj dobrih rezultatov. V letu 1998 sem na evropskem mladinskem pokalu dvakrat dosegel 11. mesto, in sicer v Nemčiji (Dortmund) in v Italiji (Trst). Udeležil sem se tudi tekme v Italiji (Ravenna), kjer sem na balvanskem tekmovanju pobral bronasto medaljo, v

težavnostnem plezanju sem zmagal in v skupnem seštevku bil drugi. Naslednje leto sem v Avstriji (Imst) osvojil 9. mesto, v francoskem Albertvillu sem bil 8., v Amsterdamu pa na visokem 6. mestu. V letu 1999 pa sem si priboril tudi 12. mesto na svetovnem mladinskem prvenstvu v italijanskem Courmayeurju. V letu 2001 sem blestel na 7. mestu na tekmi evropskega mladinskega pokala v L'Aprici in najboljši rezultat dosegel v meni najljubšem kraju Arcu, kjer sem si pripeljal 5. mesto.

Poleg tekmovalnih uspehov, sem splezal kar nekaj težkih smeri v skali. Pri rosnih 13. letih sem preplezal smer z oceno 8a+ (Sonce v očeh) v Mišji Peči. Smer sem splezal 8. avgusta, ko razmere niso bile ravno najbolj ugodne. Velik uspeh je bila tudi moja prva 7b na pogled, imenovana Beach boys, ki sem jo splezal v plezališču Massone v Arcu za prvi maj leta 1996. Kot uspeh v skalnem plezanju si štejem tudi veliko število preplezanih smeri z oceno nad 7c, teh se je nabralo 32, od katerih je bilo 10 ocenjenih 8a ali več. Mejo plezanja na pogled sem dvignil v letu 1999, ko sem splezal dve smeri z oceno 7b+, prvo v italijanskem Arcu, v plezališču La Gola (Spigolo pendente) in drugo v francoskem Orpieeru (Le guerrier pacifique). Septembra 2000 pa mi le uspelo »sajtati« 7c, in to je bila Stephanie v Bohinjski Beli. Najtežja smer, ki mi jo je uspelo preplezati, je ocenjena z 8b. To je bil Cerko v Vipavski Beli, ki sem ga premagal 25. junija 2002. Da bi k težavnosti desete stopnje dodal še kakšno smer, pa mi je zmanjkalo zelo malo, saj sem večkrat padel tik pod vrhom Možganskega mrka (8b).

Kateri izmed dosežkov pa tebi pomeni največ? Česa se najraje spomniš iz svoje tekmovalne zgodovine? Kdaj si najbolj užival?

Najraje se spomnim Arca, ker sem se tam res boril kot ris in na koncu dosegel 5. mesto. To mi je še posebej v zadoščenje, saj ima Arco v mojem srcu posebno mesto. Z lahkoto bi bil to moj drugi dom (smeh).

Kako, kdaj in zakaj si zaključil s plezalno kariero?

Andrej med plezanjem v Franciji
(Foto: Tjaša Trošt)

Plezalne kariere še nisem zaključil, le daljši tekmovalni premor sem si privoščil (smeh). Razlogov za zaključek tekmovalne kariere je bilo več, a pojavili so se sočasno. Prvi razlog je bila močna članska konkurenca, ki mi je pristrigla peruti in povzročila občutek razočaranja. Vedel sem, da bo treba še bolj trenirati, vrhunsko trenirati. Pri tem pa sem se začel spraševati, če jaz to resnično želim. Hkrati se je začelo tudi študentsko življenje in razmišljanje, da vse pa le ni plezanje in da bo treba enkrat v službo. Plezalno motivacijo je zamenjal gorsko tekaški elan in fotografija. Kar naenkrat mi

je fotografiranje vzhodov v hribih in pohanje po samotnih grebenih pomenilo več kot trening na plastiki. Dodatni razlog za pobege v naravo je bil opravljen vozniški izpit in tako so treningi obviseli na klinu.

Še vedno plezaš, a zdaj le občasno. Kaj ti danes v življenju predstavlja plezanje?

Še vedno predstavlja sprostitev in šport, v katerem bi rad še kaj dosegel, takoj ko bom imel več časa, kajti motivacije mi ne manjka. Nepopravnih grehov pa tudi ne.

Pred leti sva se, oba na zelo nezavidljivem plezalnem nivoju, skupaj podala v eno izmed pakleniških klasik - Funkcijo. Bil je kar naporno. V kakšnem spominu ohranjaš to plezarijo?

To je bilo obdobje, ko sem po večletnem premoru spet prijel za skalo in užival sto na uro. Spomnim se, da me je navilo že na začetku in potem sem celo smer fajtal do konca.

Se kdaj težko soočiš s tem, da so danes iste smeri bistveno težje kot v dneh brezskrbne mladosti in rednega treninga?

Niti ne, v bistvu me takšna smer podžge, da bi začel spet nazaj trenirati.

Katere pa so neizpolnjene želje na plezalnem področju?

Vedno sem si želel splezati 8c, ampak nisem prilezel tako visoko. Saj pravim, da kariere še nisem zaključil (smeh).

Kakšni pa so tvoji plezalni načrti za prihodnost?

Dokler nisem bil *fotr* sem upal obljubiti ali staviti za kakšno smer. Zdaj, ko ni vse od mene odvisno, pa ne bom nič obljubljal. Vsekakor pa si želim splezati še kaj težjega.

Aktiviral si se tudi na področju dela z mladimi v klubu. Kakšna je tvoja vizija?

Glavni cilj je dvig plezalnega športa v Posavju na višji nivo kot je danes. Plezanje mora postati način zdravega razvoja in življenja otrok. Pri zagonu pa računam na podporo inštruktorjev in ostalih ljubiteljev tega lepega športa.

Dotakniva se še drugih področij življenja.

Po izobrazbi si geograf. Z odliko si diplomiral na temo mrazišč na Oddelku za geografijo Filozofske fakultete v Ljubljani in za delo dobil tudi Prešernovo nagrado. Koliko je bila najnižja temperatura, ki si jo kdaj odčital (bil zraven) v slovenskih mraziščih? Te še kaj vleče v raziskovanje te tematike?

Utrinek iz mrazišč na Komni (Foto: Andrej Trošt)

Res je, po duši in izobrazbi sem geograf, predvsem terenski geograf. V času študija sem intenzivno sodeloval pri meritvah temperatur zraka na Komni, kar mi je ustrezalo, saj sem gorništvu in *faks* združil v eno - diplomu. Najnižjo temperaturo, ki še vedno velja za temperaturni rekord v Sloveniji, smo odčitali 9. januarja 2009, in sicer je termometer kazal $-49,1^{\circ}\text{C}$. Temperaturni rekord je občutila tudi Tjaša, ki je prva ženska, ki je občutila takšen mraz v Sloveniji.

Posvečaš se tudi fotografiji. Kateri motivi so ti najljubši? Kdaj in kam se najraje odpraviš na lov za estetskimi užitki?

Najraje grem na fotolov v hribe. V nočnih urah in ob vzhodu že čepim na osamljenem grebenu in fotografiram jutranjo mesečino in prve žarke, ki pobožajo mogočne vršace.

Odlične rezultate si dosegal tudi v vzdržljivostnih športih, predvsem v polmaratonu. Kaj pa maraton? Si ga že kdaj zmogel ali ostaja izziv za prihodnost?

Ja, tek me spravi v posebna stanja, kjer sem sam s sabo in uživam v gibanju in marsikaj razmišljam. Včasih tudi na glas. Pretekkel sem kar nekaj polmaratonov, maratona pa se še nisem lotil. Mogoče pa se bom nekoč opogumil. Najbolj mi je v spominu ostal 12. ljubljanski maraton, na katerem sem dosegel svoj najboljši čas 1h in 27 min, potem pa sva se še isti dan s Tjašo odpravila v Paklenico. Takrat se mi je vožnja najbolj vlekla in noge so bile mehke. Ampak drug dan sva se brez obotavljanja podala v Aniča Kuk. Mladost je norost (smeh).

Leta 2008 smo se v trojki (skupaj še z Janom Kurinčičem) dobro borili na ljubljanski »Žici«. Kako ti je ostal v spominu ta tek? Živo se spomnim finiša, ko sem pospešil tempo tik pred ciljem in sta me oba »sotrpina« čudno gledala. Dobro smo se borili in z veseljem bi šel še kdaj na kakšno skupinsko odisejajo.

Ostajajo še kakšne športne stvari, ki ti burijo domišljijo, te motivirajo in si jih želiš poskusiti?

Najljubši šport, poleg plezanja, je tek na smučeh. Pred leti sem se udeležil vseh tekem Pokala slovenski maraton v smučarskem teku, pobral eno bronasto medaljo in bil 8. v skupnem seštevku. Motivacije imam ogromno, saj sem v kopni sezoni na rolkah tekkel na Bohor. Želim si enkrat nastopiti na znanem teku Marcialonga v italijanskih Dolomiti.

Kako trenutno preživljaš prosti čas? Kakšne aktivnosti te najbolj pritegnejo?

V zadnjem obdobju sem večino časa prebil ob zidarskih poslih, saj s Tjašo obnavlja hišo na Senovem. Ogromno zidarskih del sva z ženo opravila sama in lahko rečem, da sem v marsičem postal pravi mojster. To, da nimam dveh levih rok, sem dokazal, saj sem položil več kot 100 m² keramike, parket v dnevni sobi in spalnici, pokital in pobelil vse stene, skupaj s Tjašo sva zgradila kamin, zmontirala knauf plošče, balkonsko ograjo in še bi lahko našteval. Sedaj sva prilezla že tako daleč, da se bova spomladi preselila.

Drugače pa si z veseljem vzamem čas za Jureta in štirinožnega prijatelja in gremo skupaj na Armes. Juretu posvečam veliko popoldanskega časa in najbolj uživa, ko ga kopam, mečem v zrak, ga žgečkam in prevažam v šajtrgi.

Kako si se navadil na življenje v Posavju? Kako doživljaš Senovo kot kraj, kjer si se ustalil?

Na Senovo sem se že privadil in fino je, ker sta Armes in Bohor na dosegu nog, da lahko hitro skočim premigat svoje telo. Pogrešam edino bližino Julijcev, kamor bi

lahko večkrat pobegnil pred tem dolinskim vrvežem. Drugače pa so Posavci zelo odprti ljudje in so me lepo sprejeli, pa čeprav sem žabar. Zaposlen sem v Savaprojektu, kjer delam na področju urbanizma in vzdušje je čudovito.

In za konec še: če je pred tabo mogočen in lep dolomitski vršac – kako bi se ga lotil? Peš? S hitrimi supergami? Turnimi smučmi? Plezalno opremo? Kolesom? Fotoaparatom? Ali bi ga raje le gledal iz doline?

Verjamem, da bi se dalo vse to izvesti hkrati. Vstal bi že ponoči, ko bi sijala luna. Na nahrbtnik bi navezal smučke, obul trenerje in v hitrem tempu pridiral pod steno. Zahtevnost smeri bi izbral tako, da bi lahko suvereno plezal nenavezan in ob sončnem vzhodu bi že vlekel fotoaparat iz nahrbtnika. Ko bi ovekovečil čudovite utrinke narave, bi sestopil do sedla in zapel smučke ter odsmučal po severni strani, kjer se sneg še ne bi odjenjal. Potem bi prismočal na prelaz, kjer bi imel za velikim balvanom skrito kolo, s katerim bi se odpeljal v dolino na zajtrk k Juretu in Tjaši (smeh).

Čudovite podobe narave ujete v Andrejev objektiv (Foto: Andrej Trošt)

Andrej, hvala za tvoj čas, ki si nam ga namenil. Upam, da se zavedaš, kako veliko inspiracijo s svojim delom in dosežki daješ ljudem, ki se družimo s teboj in te poznamo. Še naprej ti želim vse dobro in srečno na vseh poteh

Z Andrejem se je pogovarjal
Nejc Pozvek.

Prvi družinski tabor PAK: Rateče-Slatna 2013

Bogatejši za številne izkušnje druženja z družinami, ki jih podobni cilji že vrsto let vlečejo v gore, smo se tudi letos Zorkovi štirje vrnili s tedenskega dopusta v Dolomitih. Na račun članov AO Rašica, ki so tudi letos uspešno izpeljali vseslovenski tabor alpinističnih družin, so padle same pohvalne besede. Pa smo se Pakovci odločili. Po »receptu« Rašičanov smo poleti, med 15. in 18. avgustom 2013, uspešno izpeljali prvi posavski družinski tabor. Organizacija tabora je pripadla prav meni in Mateju, a brez dobrih pomočnikov in prijaznega oskrbnika zavetišča Slatna ne bi šlo.

Trije mušketirji (Foto: Romana Zorko)

Slatna, planinsko zavetišče nad Ratečami, od koder peljejo vse poti v ... GORE! Kotiček, kamor smo se za nekaj dni skrili pred avgustovsko vročino in vsemi tegobami naglice vsakdanjega življenja, služb in podobne navlake. Vse to smo spustili iz

naše zavesti in globoko vdihnili. Cela kočica samo za nas. Juhuhu! Kmalu se je okrog vogalov zavetišča zaslišal otroški živ-žav, v kuhinji, ki je bila pravo razkošje, se je te dni slišal odmev loncev, ponvic, kovinskih skodelic ... Pa skupna ležišča, smrčanje, ne spanje ... vse to in še kaj je kazalo vzdušje pravega družinskega tabora. Ta »še kaj« je prav tisti prispevek posameznika k organizaciji in prilagajanju družbi, da lahko prav vsak naredi kljukico k svojim zadanim ciljem.

Tečajniška peka palačink (Foto: Romana Zorko)

Slatna je izvrstno izhodišče za mnoge sprehajalne, pohodniške, gorniške ture, na dlan so bližnji vrhovi Julijcev in njihove stene, tudi za tiste, ki ciljajo na druge aktivnosti ali pa se preprosto želijo odklopiti, je prostora dovolj. Naši najmlajši so se veselo plazili naokoli in slinili vse, kar se je dalo, tisti malo večji so Lego strategijo prekinili s sprehodi po gozdnih poteh in plezanjem v plezalnih vrtcih, uživanjem ob sladoledu, moledovanjem, da lahko na kranjskogorskih stojnicah zapravijo ves denar za spominke, tisti največji pa smo vsak svojim

ciljem zadostili v stenah Male Mojstrovke, Nad Šitom glave ter ob kakem kozorogu. Tabor so s svojo plezalno zagnanostjo, glasbeno nadarjenostjo in agrokulturnimi vložki popestrili tudi tečajniki letošnje alpinistične šole. Izkazali so se tudi pri peki palačink, kar bo, obljubim, skupaj s taborem postala tradicija. Ob glasbeni spremiljavi gre to še toliko lažje.

Kljub temu, da odhajamo iz takih in podobnih druženj vedno potešeni z doseženimi cilji, menim, da so ravno naši otroci tisti, ki vsrkajo največ, kar jim takrat nudimo. Ta čas smo preživeli kvalitetno, v družbi naših najbližjih in prijateljev. Smo pravi ljudje: ob pravem času, na pravem mestu.

Romana Zorko

Z družino po Dolomitih

Lanskega avgusta smo se na aktivno preživljanje prostega časa odpravili v Dolomite. Cilj dopusta je bilo pohodništvo in kolesarjenje, pri čemer je tempo narekoval mali Jure v nahrbtniku. Družinske ture so bile večinoma krožno zasnovane, tako da smo videli čim več kotičkov narave. Največji privilegij, zahvaljujoč tašči, je bil avtodom, v katerem smo jedli, spali, se igrali in od veselja kričali. Čuval pa nas je neukrotljivi štirinožni prijatelj Dač. Iz avtodoma je vsak dan dišalo po italijanskih specialitetah in srkanje jutranje kave, s pogledom na gorско panoramo, je bil pravi užitek.

Ko se megle umaknejo (Foto: Andrej Trošt)

Prva postojanka so bili Sekstenski Dolomiti, kjer so domačini vrhove poimenovali po naravni sončni uri. Ob devetih se sonce povzpne nad vrh Pala di Popera/Neuner (2582 m), ob deseti uri je sonce nad Croda Rossa di Sesto/Sexten Rotwand (2965 m), ob enajstih se sončni kazalec premakne nad tritisočak Cima Undici, točno opoldne pa je nad mogočno gmoto Croda dei Toni/Zwölferkofel (3094 m) ali Cima Dodici. Ob enih se sonce prevesi nad Cimo Una/Einser (2698 m). Kljub ne najboljši vremenski napovedi smo se vseeno zakadili proti koči Zsigmondy-Comici (2225 m). Sprva nam je vreme še služilo, tako da smo občudovali velika pročelja, amfiteatre in ostre grebene Cime Undici, ki so se kmalu zavili v oblake. Kar naenkrat se je zabliskalo in zagrmelo kot bi zaigrale sekstenske orgle. Jure, ki je sedel v nahrbtniku, pa ni zinil niti besede, gledal je z odprtimi usti. S Tjašo sva ga zavila v pelerino in nadaljevali smo v dežju navkreber. Do kočice se je pot še kar vlekla. Pes je hodil pred mano hitro in brez obotavljanja. Jure pa je mrmral za mojim hrbtom, saj ga je verjetno že zeblo. Jaz sem

mu na glas pel ringa-ringa-raja. Končno smo dosegli kočo in z veseljem smo stopili v toplo, a prazno jedilnico, kjer nas je lepo sprejela oskrbnica. Sprva je čudno gledala, kaj imam v nahrbtniku, ko pa je zagledala desetmesečnega Jureta, ki se ji je nasmehnil z rdečim noskom, pa je rekla: »Pikolo bambino!« Med tem, ko smo se okrepčali, je zunaj nehala deževati. Odločili smo se, da gremo naprej do kočice Pian di Cengia (2528 m). Že po nekaj metrih je ponovno začelo deževati in megle so zakrile vse okoliške vrhove. Popoldne so sončni žarki pregrizli oblake in zagledali smo najvišji vrh sekstenskih dolomitov Punto Tre Scarperi (3145 m). Pogled na prvinski svet tisočerih stolpov je bil čudovit. Na drugi strani se je iz oblakov prikazala še mogočna stena Velike Cine in razpoloženje je bilo prav nebeško. Poznopopoldansko sonce je posušilo mokre stene in o dežju kmalu ni bilo ne duha ne sluha. Sestopili smo do kočice A. Locatelli (2405 m) v dolino Fiscalina, kjer smo z začudenjem opazovali odlomne skale in balvane skalnega podora iz oktobra 2007. Podornega materiala, ki se je odlomil v steni Cime Una, je bilo okrog 60 tisoč kubičnih metrov.

Naslednji dan smo se odpeljali v dolino Val di Zoldo, nad katero se na eni strani veličastno dviga južno in zahodno ostenje Monte Pelma (3168 m) ter na drugi strani vzhodna stena Civette (3220 m). Izhodišče krožne ture okrog veličastnega skalnega velikana, je bil prelaz Staulanza (1766 m). Po treh urah hoje smo dosegli kočico Venezia (1947 m) na vzhodni strani Monte Pelma. Zaradi lepega vremena in lažje dostopnosti je bila kočica zelo obis-

kana in polna turistov. Drugi del poti je bil bolj zahteven in izpostavljen, saj je vzpon potekal po melišču in skalnih policah polnih šodra. Mestoma je bila pot varovana z jeklenicami. Potrebna je bila previdnost in natančen korak. Še dobro, da je na tem odseku poti Jure sladko spal, da ni videl, kje ga ati prenaša. Po dobri uri smo dosegli škrbino Forcella Val D'Arcia (2476 m). To je bila tudi najvišja točka tistega dne. Sledil je še sestop po meliščih in slabo označeni poti do prelaza, kjer smo turo začeli. Skupaj smo za krožno turo potrebovali slabih šest ur, vključno s previjalno-prehranjevalnimi postanki.

Z otrokom in psom po Dolomitih
(Foto: Tjaša Trošt)

Sledil je premik na prelaz Giau (2236 m), kjer smo ujeli še zadnje večerne žarke in občudovali zahod sonca daleč za grebeni. Barve so se prelivale iz rumene v oranžno in rdečo, dokler niso zbledele v sinje nebo, na katerem je zažarela luna. Naslednje jutro je bilo še posebej fantastično. Zelene pašnike so obsijali zlati žarki in v ozadju so cingljali kravji zvonci. Jutro je bilo mirno in narava se je prebujala v nov dan. Za fotografa in ljubitelja narave je najlepše čepeti na balvanu in biti zraven, ko se v hribih dela dan. Igra senc in svetlobe, ples oblakov in meglic ti nevede odpihne misli stran, tja daleč v svet sanjskih gora, kot jih opisuje Andrej Mašera v svojem gorniškem vodniku.

Kot večina turistov smo se tudi mi odpravili pogledat svetovno znane Cinque Torri. Začeli smo na prelazu Giau in se preko labirinta balvanov po mehkih visokogorskih travnikih približevali stolpom. Atraktivni skalni osamelci so kot magnet za plezalce. Skala pa več kot odlična. Po ogledu vojnega muzeja na prostem smo se povzpeli do kočice Averau (2413 m). Vreme se je hitro slabšalo in močan vzgornik nam je oteževal sestop do našega izhodišča.

Ob večernem prebiranju vodnika in spodbudnih besedah avtorja sva se s Tjašo odločila, da bo tritisočak Piz Boe prava izbira za malega Jureta. Izhodišče za turo smo izbrali na prelazu Pordoi (2239 m), kjer je celo noč deževalo in načrtovana tura je bila pod vprašajem. Zjutraj pa se je vreme le ustalilo, da smo se kljub ohladitvi odpravili na pot. Kočo Forcella Pordoi (2829 m) sem s svojim štirinožnim spremljevalcem v hitrem tempu dosegel v slabi

uri. Pridružila sta se nama Tjaša in Jure, ki sta se do sem povzpela z gondolo. Skupaj smo nadaljevali hojo po meliščih proti vrhu Piz Boe (3152 m). Pri vzponu smo naleteli na nekaj jeklenic, vendar uporaba le-teh skorajda ni bila potrebna. Na vrhu se je za kratek čas odprl pogled na Marmolado, kraljico Dolomitov. S Tjašo sva stisnila Jureta in mu veselo čestitala za vzpon in korajžo.

Kolesarski počitek (Foto: Andrej Trošt)

Za konec našega potepanja po Dolomiti smo se usedli še na kolo in se povzpeli na dva prelaza, Monte Croce (1636 m) in Fedaiia (2057 m). Mali Jure se je v kolesarski prikolici peljal kot kraljevič in poslušal vriskanje atija, ki je užival med vrtenjem pedal. Po aktivno preživetem dopustu in vsesplošnem navdušenju smo sklenili, da se v Dolomite zagotovo še vrnemo.

Andrej Trošt

Prvo leto med Pakovci

V alpinistično šolo sem se vpisal, ker sem se želel več naučiti o gibanju v gorah. Najraje sem v hribih pozimi, s smučmi na nogah. Okužil sem se v letih študija pri severnih sosedih, kjer sem nekaj sezon delal kot smučarski učitelj, vsako prosto uro pa izkoristil za smučanje izven urejenih smučišč. Prvi spusti so bili precej brezglavi. Neznani teren, brez obvezne lavinske opreme, brez zavedanja o nevarnosti plazov, brez urejenega zavarovanja v primeru nesreče. Ščasoma sem se začel zavedati, da stvari ne gre jemati kar na *hojladri*. Po nekaj letih *frirajdanja* sem se začel vedno bolj ogrevati za turno smuko – vstran od infrastrukture smučišč in gneče turistov. Ob tovrstnem početju je prišlo tudi zavedanje, da bi se bilo dobro naučiti še kakšne stvari in tako sem se pridružil Pakovcem.

Igor na grebenu Koroške rinke
(Foto: Nejc Pozvek)

S tečajem smo začeli lanskega aprila. Vrvi in vsa kramo inštruktorjev nas pod steno prenaša deset tečajnikov. Menda smo zagreta generacija in pozitivno vplivamo tudi na starešine v klubu. Vedno, ko gremo s šolo v hribe, nas je veliko in smo dobre volje. Poletni del šole – plezanje v skali je bila zame čisto nova izkušnja, vsaka *plezarija* v hribih pa veliko doživetje.

Prvo večdnevno druženje je bilo v Paklenci. Zame je bilo to prvo srečanje z visokimi stenami in ni bila ljubezen na prvi pogled. Nekaj časa mi kar ni bilo jasno, v kakšno razmerje sem se spustil. Pogumen sem postal šele popoldan po nekaj točenih. No, v resnici mi je takrat najbolj pomagala pozitivna energija sotečajnikov in inštruktorjev. Vsak naslednji dan sem se v steni počutil bolje.

Potem je prišla Korošica. V zavetju Kocbekovega doma smo se imeli *fajn*, predvsem pa smo veliko plezali. Prvič sem se srečal z neopremljenimi smermi in spoznal, o čemer sem prej samo slišal: da so naši hribi res krušljivi.

Avgusta smo bili na družinskem taboru v Ratečah. V družbi Pakovcev sem bil šele nekaj mesecev in res so me lepo presenetili s plezalnim vodničkom za rojstnodnevno darilo. Prvi dan me je na vrvi navezal Nejc, naslednji dan pa Peter. Plezali smo v Nad Šitom glave. Ker je bilo zelo vroče, smo izbirali smeri v senci. Zvečer so se na veliko pekle palačinke, zraven pa sta zazvenela kitara in večglasno petje. Super je bilo! Teorijo in vse potrebne manevre, ki jih je v alpinizmu potrebno poznati, smo preml-

vali ob petkih na *ferajnu*. Veliko smo vadili in plezali v Armeškem, večkrat pa smo se za en dan zapeljali tudi v druga plezališča. Jeseni je bila organizirana še zadnja dvo-dnevna tura v poletnem delu šole. Tokrat na Okrešelj. Plezalne cilje smo si izbirali v Mrzli gori in Mali Rinki, v steni katere je bilo septembra že pošteno mraz.

Užitek v smučanju (Foto: Nejc Pozvek)

V januarju smo šli prvič skupaj v hribe v zimskih razmerah. Dva vikenda smo po sili razmer vadili na Vršiču, šli po Pripravniki grapi in Malo Mojstrovko in ujeli čudovit dan na Dovški Babi. Tura je bila še toliko lepša, ker so bile v igri smuči. Z Babe sva se z Nejcem drugič spustila pozno popoldan, ko se je sonce že umikalo za Julijce. Skozi celo leto smo bili v šoli zelo dejavni. V slabem letu dni sem se naučil in izkusil veliko novega, spoznal veliko zanimivih ljudi in sklenil nova prijateljstva. PAK je zakon!

Igor Dular

Moj prvi alpinistični vzpon

Že kot otrok sem velikokrat slišal za se-verno triglavsko steno. Mislim sem, da je to največja stena na vsem svetu. Vedno se mi je zdela nekaj posebnega, mogočnega in nedosegljiva za navadne ljudi. Tako sem jo vse življenje občudoval ter prav tako občudoval ljudi, ki plezajo v njej. Mislim sem, da je takšna stena dosegljiva samo ljudem z nadnaravnimi sposobnostmi.

Ko pa sem se začel ukvarjati s športnim plezanjem, sem kmalu spoznal plezalce, ki so že plezali v tej steni. Neverjetno! Z navdušenjem sem jih zasliševal, za njih pa je bilo to nekaj povsem običajnega. Tako sem se po spletu okoliščin odločil, da se vpišem na alpinistični tečaj.

Kmalu zatem me je nekega poletnega dne poklical Peter in me vprašal, če bi šel z njim plezat v severno triglavsko steno. Seveda sem čisto navdušen takoj pritrdil. Navdušenje in evforija sta trajala še ves teden. Zaradi določenih okoliščin pa je odločitev, da greva, padla šele v petek ob 21.00, ko me je Peter poklical in rekel, da čez pol ure gremo. Na hitro sem *spakiral* vso opremo in se pripravil na odhod. V dolino Vrata sva prispela v poznih večernih urah. Na hitro sva si pripravila ležišče kar poleg avta. Pogovorila sva se še o smeri ter se odločila za tisočmetersko smer Skalaška z ladjo. Moja glava je bila polna neznanega pričakovanja. V svetli

Mogočna severna stena Triglava (Foto: Lenart Horžen)

noči sem iskal severno steno in si ogledoval njene obrise. Komaj sem čakal jutro, da jo vidim še po dnevi. Stežka sem se umiril in se odpravil spat.

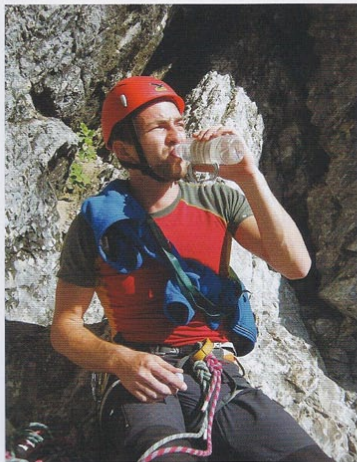
Zjutraj sva seveda odrinila zelo zgodaj, še v mraku, saj naju je čakal dolg dan. Naložena z opremo sva kar hitro dostopala do stene. Med hitro hojo sem si z navdušenjem ogledoval veliko steno. Malo pred samim vstopom v smer je bilo potrebno že nekoliko poplezati. Čutil sem, da je moja, ne najboljše pritrjena, platenka z vodo postala nestabilna. Hotel sem jo popraviti, vendar mi je ravno v tistem trenutku odletela iz nahrbtnika in se zakotalila daleč v dolino. Liter in pol vode je kar velika izguba, glede na to, da sva vedela, da bova ves dan v steni in druge vode ne bo. Nesrečno sem pogledal Petra, ki me je vprašal, če sploh greva plezat ali greva nazaj. Po hitrem preračunavanju, koliko vode še imava, sva se odločila, da nadaljujema. Skupaj sva imela približno dva litra vode.

Pod smerjo sva pripravila vso opremo, se navezala, za tem pa je Peter začel s plezanjem prvega od mnogih raztežajev. Čakalo naju je tisoč metrov plezanja. Ves čas sva malo hitela, saj nisva vedela, če bo vreme zdržalo. Hotela sva čim prej priti čez steno, zato že v začetku nisem hotel zavlačevati in sem raje preskočil malico pod steno.

Plezanje ni bilo preveč zahtevno. Večina raztežajev je bila bolj podobnih hoji v zelo strmem terenu, kjer je potrebna manjša pomoč z rokami. Stalen občutek hitenja, lakote in nesrečne izgube vode pa mi je vzel malo navdušenja. Poleg tega pa se v nekaterih raztežajih s Petrom nisva slišala, česar sploh nisem bil navajen. Posledično si potem nisva mogla povedati, če se je vrh kam zataknila, če je vrvi konec, če lahko neham varovati oziroma začeti s plezanjem. V alpinistični šoli smo se učili, kako komunicirati, ko se ne slišimo, tako da sem delal nekako po občutku in znanju, ki sem ga imel. Večkrat pa sem zaradi negoto-

vosti prevlekel celo vrv skozi varovalo. Na splošno mi tovrstna komunikacija ni bila preveč všeč in me je občasno kar precej frustrirala.

V enem od raztežajev sem moral nekoliko prečiti v levo, da sem lahko nadaljeval navzgor, za kar pa sem nujno potreboval malo vrvi. Seveda sem plezal kot drugi. S Petrom se zopet nisva slišala. Nikakor mu nisem mogel sporočiti, da nujno potrebujem več vrvi. Kričal sem na vso moč, po sunkih vlekel vrv, ampak vrvi ni bilo. Nad mano je bila popolnoma gladka plošča, za mene nepreplezljiva. Kričanje in obešanje na vrv je trajalo še kakšnih deset minut. Nato sem se od frustracije kar usedel in bil popolnoma zgubljen. Po nekaj minutah sem spet poskusil vleči vrv in potem jo je Peter pustil.

Žeja (Foto: Nejc Pozvek)

Blizu tega raztežaja pa se nama je še kar konkretno zapletla vrv. Peter je hotel čim hitreje plezati naprej, jaz pa sem se na vso moč trudil čim hitreje razplesti vrv. Bolj ko sem hitel, slabše je bilo. Na koncu sem se moral razvezati, da sem jo lahko razpletel. Frustracija je bila zame res na višku. To pa je bilo šele nekje na polovici smeri.

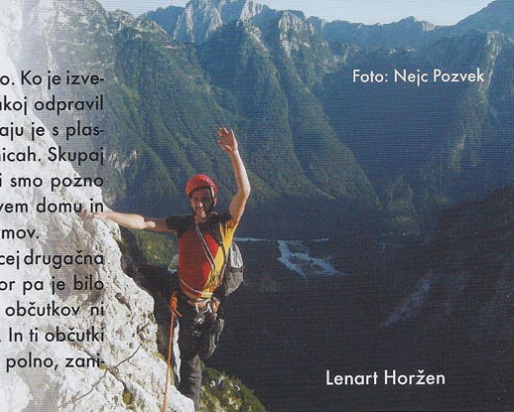
K sreči sva kmalu zatem priplezala na Gorenjski turnc, kjer sva imela prvi počitek. Nekaj sem pojedel, se naslonil na kamen in se nadihal. Počutje se je popolnoma spremenilo. Oba sva postala nekako bolj sproščena. Od tu naprej, se je zame celotni vzpon popolnoma spremenil. Imela sva samo problem z vodo, saj je že na polovici smeri ni bilo skoraj nič več. Na srečo pa sva od dveh plezalcev izvedela za izvir vode, ki je ne daleč od smeri. Napolnila sva plastenke, ki pa še vedno na koncu niso zadoščale za žejo, ki naju je pestila do vrha smeri.

Nadaljevanje plezanja je bilo najprej lahko, nato pa sva prišla do Ladje - najtežjega dela smeri, ocenjenega s V+. Plezanje je bilo izjemno lepo. Čvrsta skala z lepimi oprimki in stopi. Kot drugi sem neizmerno užival. Nato pa je sledilo še kar precej lažjih raztežajev. Oba sva že kar precej utrujena pogledovala proti koncu smeri, ki ga kar ni in ni bilo. Vodo sva pila bolj kot ne samo še po kapljicah. V trenutku pa je Peter le izplezal na vrh stene in veselo sporočil, da sva zunaj. Priplezal sem do vrha, kjer mi je kar nekako odleglo. Poleg tega pa me je preplavljalo polno različnih občutkov sreče, veselja, adrenalina in spominov. Na začudenje obeh sva izvedela, da je Andrej prišel na vrh stene po

planinski poti in nama nosi vodo. Ko je izvedel, da sva brez vode, se je takoj odpravil iz Krškega in pet ur kasneje naju je s plastenko vode pričakal na Plemenicah. Skupaj smo sestopili v dolino. Prispeli smo pozno ponoči, se okrepčali v Aljaževem domu in se naslednje jutro odpravili domov.

Celotna izkušnja je bila kar precej drugačna od mojih pričakovanj. Vsekakor pa je bilo nekaj povsem novega. Takih občutkov ni mogoče doživeti nikjer drugje. In ti občutki so tisti, ki delajo moje življenje polno, zanimivo in mi dajejo nov zagon.

Foto: Nejc Pozvek

Lenart Horžen

Pamet v glavo

Nekega lepega nedeljskega jutra v maju smo se tečajniki zbrali v plezališču Armeško. Naš veliki vodja – inštruktor Nejc je, kakor vedno, razdelil potrebno opremo in tečajnike po skupinah razdelil po smereh. Eni so vadili spuščanje z vrvjo »abzajl«, drugi varovanje od zgoraj. Malo – kar precej sem zamudil (služba), zato me je Nejc poslal k dvojčku Vanja-Branko, ki naj bi me naučila veččin varovanja od zgoraj. Gledal in poslušal sem ju in res sta mi lepo pokazala, kako se varuje in vrv vleče od zgoraj, medtem ko soplezalec pleza proti »štantu« (varovališču). In že sem bil na vrsti, da »štant« naredim sam, Branko pa naj bi do mene priplezal. Sicer teren ni bil ravno strm, ampak šlo je za vajo. Komaj sem začel vleči tistih 8 m vrvi, ko je Branko zavpil, da pleza. Že je bil pri meni, in to z viškom vrvi v roki. »Ha, ha!« je rekel: »Vleci vrv, saj vidiš, da sem jaz prejšor, kot si jo ti potegnil.« »Kaj čem, žal sem še počasen, ampak - če prav vem,« sem mu

rekel: »bi moral ti plezati tako hitro, kot jaz vrv vlečem čez varovalo – in ne prehitovati. Pa še nesreča se lahko zgodi,« sem mu omenil. Vanja je to potrdila in že smo ponavljali vajo, da bo vse narejeno, kot je treba. Tokrat vse po navodilih, toda spet je soplezalca nekaj pičilo in prihitel je s kakšnima dvema metroma vrvi v roki skoraj do mene in zakričal: »Kaj ej? Varuješ? Daj, daj!« In se že v naslednjem trenutku se je vrgel nazaj. Saj veste, kje so klopce, pod njimi pa z dvema traverzama podprta kakšen dober meter visoka nabrežina. In hop. »Joj!« Branko je s hrbtom padel čez traverzo po nabrežini. »P..., kaj pa delaš, si normalen!« so bila moje besede in tudi Vanja je nekaj rekla in bila vsa iz sebe. Branko je kar nekaj časa miroval, mogoče kakšno sekundo, ne vem, ker je delal adrenalin in predvsem skrb, da si je poškodoval hrbtnico. »Branko, Branko, si v redu, boli križ, lahko gibaš?« so bile besede naju z Vanjo. Pa se je le odzval, čeprav z muko in

odgovoril: »Nič mi ni. Vse je v redu. Samo malo sem probal, če štrik drži.« Že smo slišali, kako je Nejc izza stene kričal, kaj se dogaja, pa smo mu seveda odgovorili, da ni nič, da vadimo komunikacijo. Dokončno ga je pomirila Vanja.

Po pameti čez nevarno pobočje
(Foto: Nejc Pozvek)

Branko je počasi vstal, se kot kakšen starček skobacal gor, kjer smo pame-tovali, kaj je pripeljalo do nesreče, ki bi lahko v drugih okoliščinah pomenila tudi smrt. Seveda je jasno, da je plezalec pri-jel višek vrvi in se z njo v roki pognal do »štanta« oziroma soplezalca, ki ga je varoval. Na »štantu« ni zavaroval sebe, celo pozabil je, da ima vrv v roki in da ni varovan, pa se je vrgel nazaj, ker je verjetno poskušal preizkusiti moč vrvi ali moč soplezalca. Posledice so bile mile, verjetno pa bi bil pri resničnem plezanju zaključek krut.

Tone Vodopivec

Plezalčev dnevnik – Cukrčki

Že kar veliko snega je zapadlo in veliko vode je preteklo od tistih let, ko sem s sotrpini zahajal v gore skoraj vsak vikend, ko je to dopuščalo vreme. Časi so se spremenili. No, marsikaj se je spremenilo. Predvsem pa se je nabralo na mojem števcu že kar nekaj let, ki mi narekujejo pri mojih obiskih v gorah določen premislek, racionalnost, ...

Vsi, ki plezate, dobro veste, da je za vsako malo resnejšo plezarijo ali gorniško turo potrebno biti dobro pripravljen, predvsem fizično, pa tudi mentalno. To pomeni, da je potrebno vseskozi primerno skrbeti za fizično pripravo in se tudi v glavi us-trezno pripraviti za svoje cilje. V zadnjih

letih mi je kljub pomanjkanju časa vseeno še kar uspevalo, da sem ostajal fizično primerno pripravljen, izkušnje pa so pripomogle, da je tudi glava bila vedno na svojem mestu. Tako sem bil lahko na preži, da izkoristim lepo vreme in prosti čas, ki bi se pokazal. Hkrati pa sem se tudi odločil, da bom plezal le smeri, ki jih do sedaj še nisem, če pa bodo te smeri v kakšnem lepem koncu, pa bo še toliko boljše. Pozimi pa, da bom obiskoval hribe v dobrem vremenu in razmerah. In tako je tudi bilo. Na roke mi je šlo tudi aktivno plezanje tečajnikov alpinistične šole, tako da mi soplezalcev ni manjkalo.

Turno in alpinistično smučanje

Po okrevanju po operaciji kolena me je Franci prav razveselil s povabilom na turno smuko pri sosedih Avstrijcih, kjer so bile razmere boljše kot v domačih hribih. V začetku aprila smo obiskali lep dvatisočak Preber nad čudovitim jezerom, kamor je med vzponom in spustom večkrat zašel naš pogled. Za prvo turo je bilo dobrih 1500 metrov vzpona kar hud zalogaj, vendar sem z zmernim tempom in preudarnostjo vzpon zmožeg presenetljivo lahko in potem takoj, ko sem se prebil iz oblaka, ki je objel vršno piramido, samo še užival v vijuganju v že malo težkem pršiču. Veselje je bilo neizmerno, še posebno, ker je zdržalo koleno, predvsem pa, da sem smuk opravil v družbi dobrih prijateljev. Po opravljenem testu sem čakal na priložnost, da obiščem tudi domače gore in opravim kakšen bolj zahteven spust s smučmi. Šele v drugi polovici maja sva se s Simsom dogovorila, da greva pogledat, kako je kaj v gorah nad Okrešljem. Seve-

da sva izbrala dan z dobro vremensko napovedjo in ko sva se odpravila izpod Rinke, je sonce že nesramno pritiskalo. Ob bučanju slapa, ki je bil spomladansko obilen, sva griza kolena proti Okrešlju. Ustavila sva se šele ob prvem snegu malo nad spomenikom, ki nas spominja in opominja na nesrečo pogumnih gorskih reševalcev na Turski gori. Zgodila se je ob reševalni vaji pred mnogimi leti. Preobula sva se v turne pancerce in superge skrila pod bližnjo skalo. Strmina se je postavila pred naju in ni popustila vse do izstopa iz Turskega žleba. Ker sva bila še kar pri močeh, sva se odločila, da se povzpneva na Malo Rinko. Na vrhu močan stisk roke, malo fotografiranja in uživanja v prečudovitih razgledih po okoliških vršacih ob misli, kako je *fajn*, da imava priložnost biti v gorah, ki jih imava oba tako rada. Seveda naju je čakalo še tisto, za kar sva se *pomatrala* ta dan – smučarija. Sneg na južni strani gore je ravno prav odpustil, da sva lahko uživala v vsakem zavoju. V žlebu so bile razmere dosti bolj resne, predvsem v prvi tretji-

Na smučeh z Grossglocknerja (Foto: Gorazd Pozvek)

ni. Sneg je bil trd, strmina pa ravno na začetku nekje okoli 45 stopinj. Previdno sva se je lotila in uspešno prismočala do srednjega dela, kjer se je sneg zmehčal, potem pa samo še uživancija vse do prvih skal, kjer sva skrila svoje superge.

Že sredi junija, ko se je obetalo lepo vreme, smo se na hitro dogovorili, da gremo pogledat, kako je kaj s smuko pod najvišjim avstrijskim vrhom – Grossglocknerjem. Ker se nas je zbralo malo več, je Bojan »zakurblal« svoj kombi in pozno popoldan smo se podali po dolgi sivi cesti, ki nas je v poznih večernih urah pripeljala na izhodišče – parkirišče pri koči Lucknerhaus (1918 m). Hitro smo se spravili spat, eni na sedeže v avtu, nekaj pogumnih pa kar pod svetle zvezde. Pogled nanje nam je v mrzli in vlažni noči krajšal čas, ko pa je bil mraz prehud, okoli pol pete zjutraj, pa sem vstal in prebudil še ostale. Slabe četrte ure smo potrebovali do prvega snega, kjer smo se preobuli in nataknili smuči. Sledila je prijetna hoja po dolini proti Stüdlhütte, nato pa desno v malo bolj strm predel pod ledenikom Kodnitzkess, kjer smo si izbirali vsak svojo linijo in uživali v prvih sončnih žarkih. Ledenik, ki je bolj položen, je bil dobro zalit, zato se nismo navezovali in kmalu smo se znašli pod strmim delom, kjer smo si nadeli dereze, smuči pa so romale na nahrbtnike. Preudarno in vztrajno smo napredovali in se skozi ozek prehod precej levo od kočice Adlersruhe (3454 m) povzpeli na greben nad kočico. Po njem smo nadaljevali spet na smučeh, potem pa zopet z derezami, vse do škrbine pod

vršnim delom, kjer smo smuči zapičili v sneg in v prijetnem plezanju nadaljevali vse do vrha. Tam smo posedli pod križem in si vzeli čas za prečudovite poglede na okoliške vršace in seveda fotografiranje, da se bomo lahko pokazali in pohvalili pred prijatelji.

Sledil je spust do smuči, kjer sem si svoj prostorček za pripravo na smučanje našel na ostrem grebenu. Malo me je kar stiskalo, ko sem gledal v globok prepad pod seboj. Dobro sem se zavaroval, pomalical in pred mano je bila samo še smučarija, zaradi katere smo se tudi odpravili tako daleč od doma. Prvi del je precej strm in na srečo je bil sneg že zmehčan, saj gre za južno stran gore. Začetni zavoji so bili bolj previdni, ko pa sem se sprostil, je vse steklo in že sem bil nad zahtevnim prehodom, skozi katerega smo se povzpeli na greben. Tu pa ni bilo več šale. Severna stran je bila še vsa pomrznjena in je terjala od nas maksimalno koncentracijo. Vsak zavoj je moral biti precizen in popoln, saj bi padec pomenil zdrs po strmini, kjer bi bilo veliko možnosti, da bi priletel v skale, med katerimi je potekala smer spusta. Ko je strmina začela popuščati, je tudi snežna podlaga postala prijaznejša in zaslišali so se prvi vriski, ki so izražali naše veselje in užitke. Tereni proti dolini so bili prostrani in vsak si je zamislil svojo smer ter pustil svojo sled. Ta tura je name naredila res velik vtis in lahko jo štejem med tiste turne in alpinistične smuke, ki mi bodo za vedno ostali v spominu – »pravi cukrček«.

V naročju Zahodnih Julijcev (Foto: Gorazd Pozvek)

Plezanje s tečajniki

V tem letu je na klubu zavel prijeten vetrič, ki so ga povzročili udeleženci alpinistične šole, ki se je je res zavzeto lotil Nejc. Po uvodnih predavanjih in vajah v plezališčih je prišel čas, da se naši nadobudni tečajniki preizkusijo tudi v daljših smereh. Seveda je kot nalašč prišel tradicionalni tabor v Paklenici. Obetal se je aktiven in pester teden, saj je udeležbo napovedalo skoraj petdeset članov kluba. Ker je Nejc zaradi študijskih obveznosti ostal doma, sva s Sandro prevzela njegovo vlogo in se nadvse resno posvetila delu z našimi bodočimi alpinisti. Sam sem načrtoval

preplezati čim več smeri z različnimi soplezalci, tako da vse čim bolje spoznam. Prva sta bila na vrsti Stanka in Tone. Izbrali smo lepo in relativno dolgo smer z imenom Poročna. Moja soplezalca sta se pokazala kot prava borca, saj sta se na najtežjem delu smeri morala kar potruditi in pokazati zvrhano mero iznajdljivosti. Naslednji dan smo se navezali skupaj z Vanjo, Liščevo Stanko in Mitjem ter zaplezali v Celjski steber, kasneje pa sva z Mitjem splezala še Zgrešeno. Vsak večer smo si vzeli še čas za analizo vzponov, ki smo jih opravili čez dan in to smo delali tako zavzeto, da nam je celo zmanjkalo časa za žur. Kaj hočemo,

izobraževanje je resna stvar. Svoj zadnji dan sem se navezal še z Igorjem in Vanjo in družno smo tik pred nevihto splezali iz Severnega raza. Pakleniška plezarija je sicer bolj udobna od prave alpske, vendar sem tudi tako svoje nove soplezalce dobro spoznal in plezanje z vsemi mi je bilo v pravo veselje.

Gorazd med plezanjem (Foto: Vanja Švajger)

Ko so se razmere v Julijcih uredile, pa je prišel čas za pravo alpsko avanturo. Za plezanje z Mitjem in Robijem sem izbral Bavarsko v Steni. Prvi svit nas je ujel že visoko nad Vrti. Kljub temu, da je bila sobota, je bilo v steni malo navez. Izpred davnih let, ko sva z Dani plezala to smer, mi je ostala v spominu kot lepa in ena lažjih, ki sem jih takrat plezal. Sedaj pa se mi je zdela dosti bolj resna in potreboval sem kar nekaj raztežajev, da sem se sprostil in začel plezati tekoče. Fanta sta se pokazala kot dobra plezalca in imel sem občutek, da sta turo vzela zares ter da jima je bila dobra izkušnja za nadaljnjo alpinistično kariero.

Sredi avgusta smo se zbrali na prvem družinskem taboru našega kluba, ki naj

bi v prihodnje postal tradicionalen. Zopet me je čakalo plezanje s tečajniki. Tokrat je bila moja soplezalka Vanja. Za ogrevanje sva šla prvi dan v severno steno Nad Šitom glave, in sicer v Kranjsko poč. Začetna raztežaja sta bila lažja, nato pa je plezanje postalo resnejše in Vanja je imela priložnost, da izkusi vse stenske oblike: od plat, poč, kamina, do dolge izstopne prečke. Moram reči, da se je zelo dobro izkazala. Drugi dan sva se skupaj z Nejcem in Lenartom odpravila v dolino Belega potoka, o kateri sem do sedaj poslušal samo v presežnikih. Predvsem o lepotah pokrajine in drznih vršcih, ki jo obdajajo. Nejc in Lenart sta imela svoje cilje in sta kmalu nad kočico Brunner nadaljevala pod impozantno konico z imenom Rogljjič (Pan di Zucchero), midva z Vanjo pa sva zavila po dolini levo in zagrizla v strmino, na vrhu katere se je v soncu svetil bivač Gorizia. Ko sva v zmernem tempu prišla do bivaka, se je pred nama v vsej veličini pokazala severna stena Visoke Bele špice. V tej steni sva si izbrala tudi svojo smer, Severovzhodni raz. Pri bivaku sta nama pri malici družbo delala mama in sin gams, midva pa sva predvsem pogledovala v steno in iskala prehode. Do tja sva se potem še malo spustila, se hitro navezala in že sem zaplezal v prve raztežaje. Šlo nama je zelo lepo in nekje na sredini sva ujela navezo, ki je bila na začetku visoko nad nama. Ker se v vrhnjem delu pokaže več možnosti plezanja, smo plezali kar drug ob drugem in izmenjali tudi kakšno spodbudno besedo. Celotna smer je zelo

lepa, z odlično skalo in atraktivnimi izpostavljenimi mesti. Na vrhu smo imeli izjemen razgled, tako na slovenske kot italijanske Julijske Alpe. Vzela sva si kar nekaj časa in vse po vrsti lepo poslikala, nato pa sva se pripravila še na zahteven spust. Čakalo naju je nekaj spustov po vrvi. Spust sva opravila varno in si kmalu stisnila roki pri bivaku, kjer sta naju čakala najina nahrbtnika. Ob počitku je Vanja nekje v bivaku našla kitaro, ki jo je najprej seveda poznavalsko uglasila, nato pa svojemu občinstvu – gamsom in meni, zabrenkala nekaj kitic. Čakal naju je še spust po dolini Belega potoka in hladno pivo ob Rabeljskem jezeru. Tudi ta tura je bila ena tistih, ki jih bom imenoval »cukrček«.

Gamsja serenada (Foto: Gorazd Pozvek)

Plezalsko sezono smo zaključili na Okrešlju, kjer smo dva dni plezali v Rinkah in Mrzli gori. Prvi dan sem se navezal na vrv s Starčevo Stanko in prav *fino* sva se imela v smeri Avrikelj v Mrzli gori. Stanka je plezala varno in suvereno in prav videlo se ji je, kako je napredovala od tistih prvih plezalnih poskusov v Paklenici. Drugi dan smo skupaj s Petrom in Igorjem splezali še malo bolj resno smer, Direktno v Mali Rinki, kjer pa smo imeli že prave poznojesenske razmere, saj nas je *nohtalo* od samega začetka. Na vrhu pa smo se zavili kar v puhovke, da smo nekako zdržali mraz in veter, ki sta močno pritisnila. Z veseljem sem opazoval Igorja, kako je sproščeno in z lahkoto plezal tudi bolj zahtevne odseke in se spominjal njegovih prvih plezalnih gibov v Paklenici, kjer je premagoval strah ob pogledih globino. Verjamem, da bo kmalu samostojen in preudaren plezalec, ki bo z velikim užitkom zahajal v gore, tako pozimi, kjer že sedaj uživa na turnih in alpinističnih smukih, kot v kopni skali, kjer se že kaže, da pridobiva samozavest. Vesel sem, da sem v preteklem letu plezal že skoraj z vsemi udeleženci alpinistične šole. Vsekakor pa se bom potrudil, da se bom tudi letos zadovoljivo pripravil za kakšno lepo in zahtevno plezanje ter se navezal še s Klemnom, kar nama lani ni uspelo.

Gorazd Pozvek

Civetta – Torre di Valgrande

»Varujem!« zakričim Žigi. »Grem!« odvrne in že vlečem vrv. Sedaj sva v spodnjem, lažjem delu, zato napredujema hitro. Žiga je še tečajnik, ki sem ga srečal tukaj pod Civetto v družinskem taboru. Iskal sem nekoga, ki bi šel z mano v steno in Žiga je bil ravno pravi. Rekel je, da v plezališču že spleza kakšno osmico. No, kasneje se je v steni malo popravil in dejal, da je splezal samo eno. »Zdaj je, kar je, nazaj ne greva, če ne bo šlo drugače, bova pa tehničarila,« si rečem in zaplezava dalje. Žiga nima nič proti, čudi pa se vsem domiselno postavljenim premičnim varovalom, ki jih tokrat postavljam malo bolj na gosto, da le ne bi šlo kaj narobe. Kladivi sva pustila kar lepo doma, zato se je treba znajti s tistim, kar je pri roki. Prepustim mu tudi prvi resnejši raztežaj, ko se smer postavi pokonci. Presenečen sem, kako mu gre plezanje od rok in tisto prvo petico spleza brez večjih težav. Saj če bodo petice take, potem bo pa že šlo. Žiga me varuje v luknji, iz katere je potrebno splezati v previsno streho in naprej v previsno poč. Tukaj je *detajl* smeri, ki je ocenjen z zgornjo sedmico, v nekaterih vodniških je zaslediti oceno VIII-. Seveda se da tudi tehnično, saj je klinov kar veliko. V prvem poskusu me hitro navije, zato grem takoj nazaj počivat. Nočem se še predati, odložim nahrbtnik in odvečno

opremo in poskusim ponovno. Ključna dva, tri gibe naredim, toda še vedno me čaka previsna poč, ki me zdaj zdaj hoče vreči iz stene. Upiram se z vsemi štirimi, nekako se mi uspe zagozditi, da se lahko za trenutek počijem, dovolj da pridem malo k sebi. Nekako mi le uspe z zad-

Izrazita zajeda smeri Carlesso-Menti v Civetti (Foto: Matej Zorko)

njimi močmi priti do varovališča. Zdi se mi, da sem pokuril že vso energijo in prav strah me je, kako bom sploh lahko plezal dalje.

Tudi nadaljevanje ni bilo lahko; tiste petice so se mi zdele blazno težke in zdelo se mi je, da med petico in šestico tukaj sploh ni razlike. Ko se je v daljavi že oglašal grom, sva vedela, da morava pritisniti na plin. Zgoraj sem že skoraj teklen in vlekel Žigo za sabo. Ko sva prišla na vrh, se je okoli naju že bliskalo. »Samo brž dol!« kričim Žigi, ko se ta obotavlja in premišljuje, če bi si vzel čas za malico. Z vsakim metrom sva bližje dolini in z vsakim metrom se počutim varneje.

Les Droites - Chamonix

V steni Grandes Jorasses svetita dve lučki, ki nekoliko izstopata od neskončnih zvezd, posejanih po nebu. V trdi temi težko razločiš, kje je meja med zemljo in nebom. Toda ti dve lučki se nenehno gibljeta, zato vem, da se v steni še nekdo bori. Verjetno nista v prav zavidljivem položaju, vendar tudi midva nisva mnogo na boljšem, pa čeprav sva na tleh. Ura se hitro bliža polnoči in kmalu bo 24 ur odkar sva nogah. Sedaj hodiva po ledeniku Mer de Glace in v daljavi opazujem medlo svetlobo, za katero Marko trdi, da je luč železniške postaje na Montenversu. Tja morava danes pripešati. Zdelanima od celodnevne plezanja se nama cilj zdi neskončno daleč in prav nič ne morem več razmišljati, saj z vsakim korakom začutim bolečino oteklih prstov na nogah. Prsti so nabrekli in sedaj tiščijo v premajhnih čevljih. Trudim se ne misliti in samo kot stroj premikam otopele ude ter preklinjam čevlje in jim obljubljam večni pokoj. Toda pravo presenečenje me šele čaka, ko se je potrebno vzpeti z ledenika na Montenvers. Na začetku vijugajo stopnice, ki jih noče in noče biti konec. Ko že mislim, da sem zmagal, me Marko preseneši s spoznanjem, da je postaja še višje. Preklinjam kot norec, toda nič ne pomaga. Vlečem se kot megla, večkrat se ustavim in počivam. Le kaj si Marko misli o mojem sočnem besednjaku?!

Do postaje priplezam skoraj po štirih in ko se končno nekam usedem izustim, da se ne premaknem več niti za centimeter. Toda zopet presenečenje. Postaja je zaklenjena, nikjer nobenega prostora za spanje. Sedaj

sva pa res v nemilosti. Če ostaneva tukaj, gotovo do jutra pomrzneva.

Zopet preklinjam in se jezim, zakaj nisva iz stene sestopila do najbližjega bivaka. Le zakaj, zakaj? Toda nič ne pomaga. Zopet se je treba zbrati in spraviti v pogon utrujeno telo. Vode in hrane je že zdravnjak zmanjkalo, telo nima več energije, le volja po preživetju je tista, zaradi katere še funkcioniram. Da mi je lažje, se z mislimi poskušam osredotočiti na kaj drugega. Premišljuje, zakaj je prišel helikopter po dva Francoza, ki sta bila za nama. Sta se mogoče ustrašila, ali se jima je kaj zgodilo? Glede na zloglasnost stene ne bi bilo nič nenavadnega. Samo mesec pred nama sta v steni zmrznila dva alpinista. Hodim po tračnicah zobate železnice in čeprav se spuščam se moram večkrat ustaviti in počivati.

V gorah nad Chamonixom (Foto: Matej Zorko)

Smer Ginat-Jackson (V, 5+, M4, 1000 m) v Les Droites sva 3. marca 2013 plezala Matej Zorko in Marko Levičar. Za smer sva potrebovala 12 ur, 16 ur pa za dostop in sestop.

Matej Zorko

To so dnevi, ki štejejo

Ko se takole ozrem nazaj ... minilo je še eno, v vseh pogledih razgibano leto. Če bi lahko, bi nekatere od tistih dni, ki odštevajo moje življenje, spremenila, zagotovo pa ne bi spremenila tistih dni, ki štejejo. Teh mi ni žal. To so moji dnevi, dnevi, ko se enostavno umaknem iz ponorelega sveta v dolini in ... saj poznate tisto Mežkovo: »...vodi me siva pot, kamor hoče srce, na Gorenjsko, kjer gore so, vodi me siva pot.« Daleč od oči, a vedno jih nosim v srcu – te moje gore. Rada jih imam, ne morem se jim upreti in ne hote so postale del mene, del mojega življenja. Krajši dopusti, praznični dnevi, vikendi v Kranjski Gori, na Jezerškem, v Logarski dolini, na Bledu, lanski letni dopust na Durmitorju in v Prokletijah, podaljšan vikend v Dolomitih, planinski izleti s športnim društvom ... Cel kup najrazličnejših prigod, doživetij, občutkov, srečanj, spominov, novih znanj, spoznanj, izkušenj in čas ...

Ravno so odstranili znak, da je cesta čez Vršič zaprta in kot da so le to čakali, so se vsuli tja gor. Grem ali ne grem. Seveda grem, saj pot vodi daleč stran od ljudi. V ta svet morda zaide kakšen lovec in »čudaki«, ki v tem nekoristnem svetu iščemo slabo vidne stezice, ustrezne prehode. In če sem iskrena, se izredno trudim, da ne puščam ravno vidnih sledi, ker imam ta kotiček tako zelo rada, tako zelo mi je drag, da ga ljubosumno čuvam le zase. V globokem snegu ostajajo sledi, a za sestop navihano izberem drugo pot.

Na Mavrincu pa vedno znova oživijo spomini.

Da zabrišem sledi ... (Foto: Leonida Lipoglavšek)

V še ne čisto rojenem jutru se ob soju čelnih svetilk odpraviva po gozdni vlaki, ki pa jo prav kmalu zamenja neizprosna strmina. Tišina je najina sopotnica in zdi se, da tudi Zgornji slap in Martuljščica spodaj spita svoj miren sen. Noč se začne umikati dnevu, ko nama jeklenice in klini pomagajo, da varno prečiva vlažno gladko skalo. Še malo in sva v krnici Za Akom. Vsakič, ko sva tu, postojiva za trenutek, ker tu gori stvarnik res ni skoparil z lepotami, ko jih je trosil naokoli. Široko, rahlo dvigajočo se krnico daleč zgoraj, na njenem koncu, objemajo gore, ki se dotikajo neba. Do tja gor je treba in še naprej. In pogled obstane pri Treh macesnih. Še vedno si želim, da bi poležavala v gostih travah zelene oaze, zrla v modrino neba in opazovala, kako igrivi vetriči ziblje veje macesnov. Poletna romantika je v hipu pozabljena, ker tu gori še gospodari starka zima. Dereze dobro

škripljejo, kar je znak, da prijemajo. Da zadosti zaderem cepin v trdo podlago, se moram pa kar pošteno potruditi. Za napredovanje nama kar precej pomagajo že narejene stopinje. Očitno pa je bil tokrat le nekdo še bolj zgoden kot midva. Vse bolj se ozirava v levo, ko jo zagledava, kako se široka odpira pred nama. Korak za korakom, cepin za cepinom, grapa se postavlja vse bolj pokonci. In brez besed mi poda vrv, da se navežem. Kako je vedel, da se bom počutila bolj varno? Nad nama azurno modro nebo brez enega samega oblaka, najvišje vrhove so že pobožali prvi sončni žarki, naju pa menda čakajo onkraj stene. Grapa se vse bolj oži in daje občutek, kot bi naju hotela objeti. Rahla utrujenost se je že naselila vame. »Saj gre, a ne?« Kako prav pridejo te vzpodbudne besede. Za trenutek se ustaviva, ozrem se najprej navzdol, nato navzgor – strm skok je pred nama. Če ne bo zalit potem ... Kaj bi tarnala, saj, če se mi kaj zalomi, imam tako vedno pomoč od »zgoraj«. »Zunaj sval!« »A, res?« Moje veselje je tolikšno, da visoko dvignem cepin in spet ne morem zadržati solz sreče. Splezala sem jo. Jugovo grapo. Šele, ko se umirim, lahko nadaljujema vzpon na Dovški križ. Pod nama se odpira veličastni Amfiteater, pogled poišče Kukovo špico, Špič, Triglav ... Vsak vrh, vsaka pot ima svojo zgodbo, svoj spomin. Za trenutek se čas ustavi, zdrami pa naju pogled, da je do doline še neizmerno daleč. Sestopava proti sedelcu med Šplevto in Dovškim križem. »Pazi, kamen!« Ozrem se, prestopim,

prepozno, zadane me v levo golenico. Prav vsi pogoji so bili izpolnjeni: velikost kamna, naklon terena in hitrost, s katero je drvel proti meni, da me zbije, a je bila vrv že napeta. Rane ni, samo otekline. »Če lahko, a kar greva?« Kljub moji ostri bolečini, sestopiva do sedelca, kjer kar iz snega narediva obkladek. Po krajšem počitku po mokrem snegu celo malce odsmučava; po čevljih seveda. Pod bivačkom Na Jezercih se spustiva po kopnem melišču, v izteku pa poiščeva slabo vidno stezico, ki naju zdaj bolj zdaj manj vidna pripelje do prašne ceste, ki vodi v Vrata. Utrujenost počasi, a vztrajno leze vame, bolečina v nogi ne popusti. A kaj bi to, saj bo minilo. Prevzeli so me občutki tega dne, a več kot hvala za čudovito turo, nisem spravila iz sebe.

V Jugovi grapi (Foto: arhiv Leonide Lipoglavšek)

Na gozdni cesti med Jezerskim vrhom in Roblekovu planino me s terenskim vozilom dohitijo gozdarji in me povprašajo, če sem se izgubila, če rabim prevoz v dolino? Zahvalim se jim in pojasnim, da sem turo pričela pri Kocki na Jezerskem, jo nadaljevala mimo Planšarskega jezera

do Davovega gorniškega centra, kjer sem zavila na Jenkovo planino, se povzpela na Goli vrh, preko Zelenega vrha sestopila na Jezerški vrh, se ponovno povzpela po Krainerjevi poti na Pristovski Storžič, sestopila po poti vzpona in sedaj sem tu, kjer sem. Nadaljevala bom preko Roblekove planine na sedlo Žingrc, se povzpela še na Virnikov Grintovec in nato sestopila nazaj do Kocke na Jezerškem. Prav prijazni so tile Jezerjani.

Naše navade po zgodnjem vstajanju se jih nikakor niso dotaknile in zajtrk so nam postregli šele čez sedmo. Smo imeli srečo, da je bil naš vodnik pripravljen na čisto vse, tudi na to, da nas je dobesedno dostavil na najvišje možno izhodišče ture. Skrivnostno Zmijino jezero, v katerem se v bistri zeleni vodi zrcali podoba Crvene grede. Iglasti gozd, ki obdaja jezero kaj kmalu zamenja žbunje, nato pa se čez opuščeno Črepulj planino povzpne na vrh. Sestopamo pod strmimi stenami Crvene grede in pod nami se odpre pogled na Jablan jezero. V najvišje ležečem jezeru Zeleni vir se ogledujejo naostreni vrhovi Zubcev in tu mimo smo se s prečenjem številnih krajših in daljših snežišč povzpeli na Bobotov kuk. Vročina nas je kljub delnemu spustu po snegu že po malem zdelovala, a se nikakor nismo hoteli odpovedati vzponu k Ledeni pečini. Spust po vrvi in ogled ledenih kapnikov, trenutna prijetna ohladitev in že smo sestopali proti Crnemu jezeru. V dolini Grebaja zgledni kažipot, nato markacija, izredno strm vzpon. Stezica se na trenutke tudi izgubi, markacij ni,

kaj šele kakšen kažipot. Pogled na karto: plastnice, vrisane poti, predvideni časi – prav nič se ne ujema. Prečimo nekaj snežišč in takoj nam je bilo jasno, da smo v pravih zimskih razmerah. Nekaj malega je bilo potrebno celo poplezati, ker je sneg popolnoma zakril pot. Zaradi nenadnega poslabšanja vremena turo zaključimo na Krošnjih vratih. Pri sestopu drobimo šoder, preskakujemo veje ... Dolga dolina Ropojana skriva slap Grlje in kraški izvir Savino oko. V Gusinju smo ravno v trenutku, ko iz džamije vabijo k molitvi. Odpravili smo se tudi v bližino albanske meje. Do katuna Bajrovič kar nekajkrat zamižim, ker – če je to cesta? Do Hridskega jezera lepo speljana pot skozi borov gozd je celo markirana. Od tu dalje pa po kršu čez drn in strn na greben in po njem na Hridski krš, kjer mrzel veter in črni oblaki napovedujejo popoldansko nevihto. Po strmih travah jo uberemo nazaj proti jezeru, na katunu pa se »posladkamo« z mladim sirom. Durmitor in Prokletije – doživetje prav posebne vrste.

Po novem se z avtom ne sme več do tovrstne žičnice v Ravenski Kočni. Tudi prav. Temno je kot v rogu, kljub čelni svetilki se tu in tam spotaknem. V Češki koči še nič ne zgleda, da bi že vstali. Nadaljujem proti Mlinarskem sedlu in tik pred vstopom v steno je ostalo manjše snežišče, ki ga brez težav prečim. Na sedlu zajamem sapo, poljubijo me prvi sončni žarki. Rahlo previsen in strm vzpon, pod nogami nič; globoko spodaj melišča pod Žrelom poskrbijo za malce adrenalina

predno dosežem najvišjo točko Dolgega hrbta. Nadaljujem po razmeroma dobro zavarovanem grebenu, do markantnega stolpa, ki že od daleč obeta napeto plezanje. Nato po izpostavljeni polici do ozke škrbine, gor in dol, po severni in po južni strani grebena in spust v Škrbino po strmem, drobljivem žlebu. Jeklenice in klini mi pomagajo, da se varno prebijam čez najbolj zahtevna mesta, tudi čez gladko, rahlo previsno steno nad Škrbino. Na Skuti pa množica glasnih planincev. Se prav na hitro poberem naprej. Čeprav bi po vseh pravih morali že vsi sestopati, se jih še precej vzpenja, kar mi, predvsem pri srečevanju ob varovalih, vzame kar nekaj časa, a vseeno ne hitim. Pred mano je še vzpon po krušljivem svetu na Koroško Rinko, kjer pa le malce posedim. Pri sestopu mi spet pomagajo jeklenice, za robom katastrofa – dolga in glasna kolona hrvaških planincev. Joj, meni. A so bili na moje veliko začudenje toliko vljudni, da so se na prvem dokaj varnem mestu toliko umaknili, da sem lahko šibala dalje svoj tempo. Na Vadinah se prično sumljivo voziti po nebu črni oblaki, zato se ravnno ne obiram dolgo in po Slovenski sestopim v Ravensko Kočno. Že grmi, pa kar naj, današnja tura je zaključena. Sredi ničesar štrlijo v nebo, na severni strani se zdi, kot da se bo zdaj zdaj kar podrlo nate. Hišna gora kočé Auronzo – Tri Cine. Sprehod okrog njih na nekaterih mestih jemlje dih, je pa vsekakor dobrodošlo ogrevanje za naslednje dni. Večerna nevihta poskrbi, da ni bilo neznosne vročine. Tu gori so sončni žarki

zgodnji, midva tudi, kar je vsekakor zagotovilo, da gneče ravnno ne bo. Za vzpon »uporabiva« sicer nekoliko daljši, vendar za moj okus bistveno lepši jugovzhodni dostop na Monte Paterno, ki ga označuje velik križ in manjši oltarček. V grapi severnega sestopa le zgornja jeklenica tu in tam štrli iz globokega snega, a kljub temu varno sestopiva do vhoda v rov iz prve svetovne vojne, ki naju pripelje do kočé Locatelli. Ob takem času s turo navadno zaključiva, tokrat pa naju vleče še na bližnji Toblinger. Spogledava se in že nadaljujeva v njegovi smeri. Vzpon po njegovi vzhodni steni ni ravnno enostaven, sestop po zahtevni ferati na severni strani gore pa, zaradi strmih in ozkih grap, številnih navpičnih lestev, jeklenic in skob, osupljivo drzen in hkrati izredno zanimiv.

V severni steni Toblingerja (arhiv L. Lipoglavšek)

Še eno, večerno, nevihto zaradi doživetij in utrujenosti tega dne prespim. Naslednje jutro je spet umito, jasno, sonce je že vstalo in že jo mahava mimo rifugio Lavaredo. Vse je še mirno in tiho, zato presenetiva celo debeluha svizca, ki naju očitno ni pričakoval tako zgodaj v svojem kraljestvu. Mimo jezera Laghi di Cengia nadaljujeva vzpon do rifugio Cengia, kjer zavijeva levo na slabo označeno, a vseeno dovolj vidno pot na Croda Fiscalina di Mezzo. Sestopava nad Laghi dei Piani proti rifugio Locatelli in nazaj do Auronza. Pozno popoldan se posloviva od Sekstenskih Dolomitov. Zagotovo je bil to moj najlepši podaljšan vikend.

V vseh teh letih, kar se že potikam tudi po najbolj skritih koticčkih naših gora, sem srečala že vse sorte planinskih živali, vedno znova občudujem planinsko cvetje in se sprašujem, le kako ta živa bitja tu gori preživijo mrzle zime, vroča poletja, nevihte. Tokrat pa sem na poti med Begunjskim vrhom in Cmirom, lahko rečem, da na štiri oči, srečala njegovo veličanstvo.

Kozorog je prav mirno poležaval na mehki travi, saj se je pošteno zavedal, da tu gori vlada zakon močnejšega in da si niti slučajno ne bom dovolila koraka več in bližje, kot bi smela. In res nisem motila njegovega miru, le par besed sem mu namenila, ga ovekovečila s fotoaparatom in šla svojo pot. In zanimivo, tudi ko sem sestopala po poti vzpona, je bil kozorog še vedno na istem mestu. Polepšal mi je že tako lep dan.

Nobeno moje gorniško leto ne mine, da se ne bi z Vršiča podala na Vratica. Vedno se za trenutek ustavim in pogled usmerim najprej v desno proti Robičju, nato v levo proti Mali Mojstrovki. Od daleč je njena severna stena videti precej divja in težko prehodna. Mojrstrsko je Hanza za tiste čase speljal pot čez strme, skoraj navpične pragove, zračne vodoravne prečnice in gladke plati. In če sem prav štela, je bil tokratni vzpon jubilejni, že petnajsti. Saj vendar veš, mami, zate, za najin sedem skupnih vzponov po Hanzovi poti.

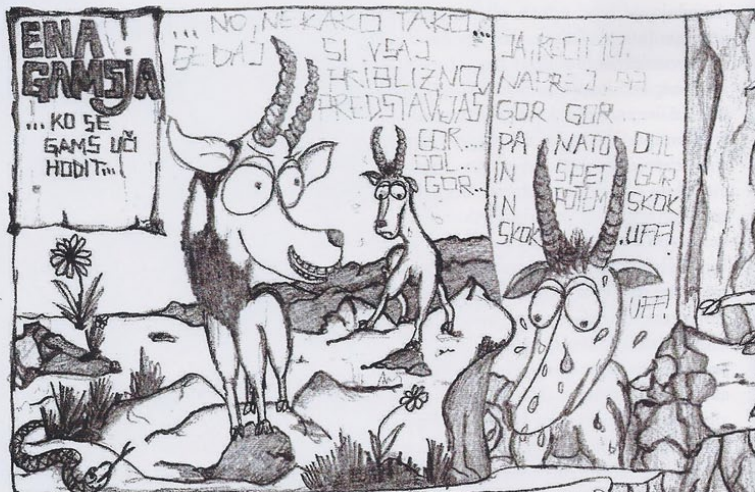
Morda sva bila za le nekaj minut prepoznana, da sva na označeni poti proti bivaku na Rušju nehote morala prenašati vse sorte »pametnih« debat. Kljub tako gosti megli, da bi jo lahko rezal, se je čvekava babnica obregnila celo ob moje čevlje. Sončnim žarkom se je le uspelo prebiti skozi meglo. Kako drugačen je postal svet, ko sva malo nad bivakom skrenila z označene poti – objela naju je blagodejna tišina. Zagrizla sva najprej v strme trave, nato za en skalnat rob, pa še za enega, pa v krušljivo grapo in za naslednjim robom še v eno, pa po grebenu navzgor. Edina vez med nama je bila vrv in tu in tam le kratka in jasna navodila. Še vedno pa ne vem, kako ve, kdaj se vame naseli tisti vedno prisoten kanček negotovosti, da ne bom zmogla dalje. Njegov umirjen glas, izbrane besede, vrv med nama neslišno polzi in daje občutek varnosti. Velikokrat pa se sporazumeva le s pogledom in naveza »špila«. Pa sva, tokrat je za nama jugovzhodni greben Dolkove špice. Z vrha ne moreš, da se ne bi ozrl na našega Očaka. Sestopava čez Rdečo škrbino mimo bivaka in nazaj v Vrata. Za razliko od zjutraj na poti ni skoraj nič »prometa«. Šele v dolini začutim posledice tega dne, a bo popoldanski počitek vse »ven potegnili«. Vse lepo prehitro mine.

V dolini Pišnice še vse spi. Nova čelna lučka mi v ranem jutru kaže pravo pot. Dani se, lučka ugaša, zavijem v levo, na pot skozi Kačji graben. Zaradi jutranje megle so strmi in gladki pragovi kar precej nevarni za zdrs, a mi za varno napredovanje pridejo prav korenine,

veje in redki klini. Pred širokimi melišči pod Špikom za trenutek postojim, vzamem iz žepa Miheličev opis zahtevnega brezpotja in se ozrem proti dvoglavemu vrhu na levi. »Bom našla v grušču stezico, bom preplezala razbite plošče?« V tistem trenutku se mi zazdi, da slišim znan, prijeten glas: »Znaš in zmoreš, saj bo šlo!« Vzpenjam se, ko se za eno izmed večjih skal nekaj podre. Ustavim se in tiho čakam. Izza skale prav počasi prikoraka gams. Vidno je presenečen, ko me zagleda, en-dva-tri se obrne in jo ucvre pod steno. Malo višje v grušču me pogled na GPS opomni, da moram tu nekje poiskati pravo stezico v levo. Pa jo najdi, če jo moreš, ko vsak pusti svojo sled: gamsi, ovce, močni nalivi, predhodniki. Nekaj korakov sicer naredim odveč, a jo le vdenem. Še nekaj peska, nato po skalah skozi žleb do škrbine in po skrotju do travnatega trikotnika. Od tu je vršni del videti zelo težko prehodni, a vseeno nadaljujem desno pod greben. Po njegovi jugozahodni strani preplezam razbite plošče in prečim strmo grapo. Čez prvi predvrh s še nekaj plezanja dosežem glavni vrh Frdamanih polic. Močno in mrzlo piha, megle se vlečejo, zima bo kmalu, pomislim. Ne obiram se ravno dolgo in sestopim po poti vzpona. Na koncu melišča, pred vstopom v Kačji graben domuje macesen in prav prijetno je bilo na kratko posedeti na njegovi stari korenini in se ozreti nazaj na prehojeno pot. V Logarski megla, ki se namesto, da bi se redčila, z višino še bolj gosti. In prvič me prešine, a mi je res tega treba? Ko sončni žarki izza Kamniškega sedla

dosežejo v ivje odete macesnove vejice, se te zalesketajo kot tisoče drobnih kristalčkov. Bo dan, bo. Naredi se »šajba«, ko se spustim v izrazito škrbino Kotličice in se nato kljub skrotastemu in krušljivemu terenu ob zanesljivih varovalih vzpenjam proti navpično naravnemu oknu »Sod brez dna«. Brez težav splezam skozenj in vrh Turske gore je skoraj na dosegu roke. Sestopam skozi Turski žleb, ki mi ob vstopu postreže z neprijetnim gruščem, vse drugače pa je, ko me varovala vodijo precej visoko v steno Male Rinke. Izstopna stena iz žleba je popolnoma navpična in na enem mestu celo rahlo previsna. Okrešelj je že odet v zlato rumene jesenske barve, v Logarski pa se že vlečejo popoldanske meglice. Si ne morete misliti, kako lepa je bila tura, ker nisem srečala žive duše. In da bo jasno, če sem sama, še ne pomeni, da sem osamljena.

Leto se počasi, a vztrajno izteka. Vreme ga pošteno biksa, a upanje, da bo vsaj en dan zdržalo ... Se le izkaže, da rek »upanje umre zadnje« drži. Veje smrek se šibijo pod novozapadlim snegom, storžki so kot novoletni okraski, z višino narašča tudi višina snežne odeje. Sončni žarki se trudijo, da bi premagali gosto tančico megle, a jim tudi na vrhu Monte Coccoja, ki je bil cilj najine silvestrske turnosmučarske ture, ne uspe. Preživet dan v hribih v najboljši in najprijetnejši družbi je najlepše novoletno darilo, ki sem ga sploh kdaj dobila. Hvala.

ENA GANJA
... KO SE GAMS UČI HODIT!

... NO, NE KAKO TAKO...
SE DAJ SI VEČ HIBLIZNO PREDSTAVJAS
GOR...
DOL...
GOR...

JA KOLI TO...
NAPREJ PA
GOR GOR...
PA NATO DOL
IN SPET GOR
IN POTEM SKOK SKOK...
...UFA!

...KAJ? KAJ SE ČUDIŠ?
DEJMO, DEJMO... SE
PAR SKOKOV PA SVA
SKORAJ ŽE
TAM...

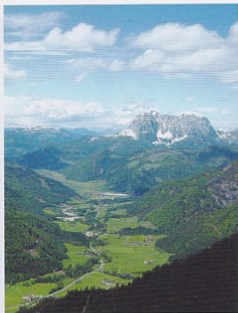
...AMPAK ZAKAJ?
ZAKAJ VEDNO
VERJAMEM, KO
NEKDO REČE
KOT... EJ
GREŠ ZRAVEN
BOŠ VIDEL
RAJ V
VSEM
SKALAVJU
TI REČEM...
HMM...

...HEJ, KJES
NO SEDAJ P
TUKAJ GOR
PREKO... ČEZ
POD... VMES
IN... MHM... A

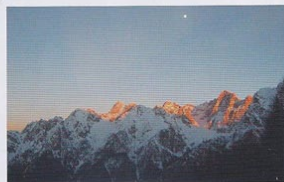
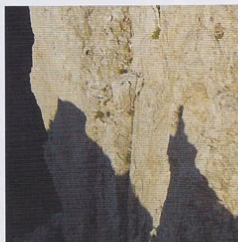
...TAKO DALE
SE... NIMAN
MOČI... ČE M
PRIDEMA
...KAJ GOR
SAJ SI GA
JE MALO
VIDEL E

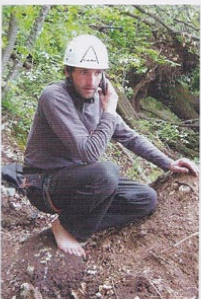
... ROBI GRICAR .. Alpinistični tečajnik ...

SVET SO STENE ...

... PAK SMO LJUDJE

